

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN
Officieel orgaan van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

December 1967 · Nr. 12 · 67e Jaargang

INHOUD

Vrede, goede wil en leven. Door President David O. McKay	345
»De dingen der Joden.« Door Dale C. Lecheminant	347
De Kerstfiguurtjes van houtsnijwerk. Door Douglas Stevenson	350
Enkele aansporingen voor leiders van jonge mannen. Van de Presiderende Bisschop	354
Zusters Hulpvereniging	
Oma's verrassing. Naar Frances C. Yost	356
Ingepakt om anderen een plezier te doen Door June Feulner Krumbule	357
Zondagsschool	
Hoe leert een leraar een tot nadenken stemmende vraag stellen? Door Lowell L. Bennion	359
Een krokodil gaat niet naar de zondagsschool. Door Janice Dixon	360
Roelie. Door Lowell M. Durham jr.	361
Onderlinge Ontwikkelingsvereniging	
Zij die het meest liefhebben. Door Sue Smart	362
Genealogie	
Een oproep om ons meer te beijveren	364
Meisjes, zo kun je bemind worden. Door Elaine Cannon . .	366
Redactioneel	369

Redacteur:

Dale R. Curtis, President der Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214, Huizen (N. H.)

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services Department, Oude Gracht 113, Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse Ring H. Gaster, Hanenburglaan 18, Den Haag

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnt eenmaal per maand. Abonnementsprijs: f 6,— per half jaar, f 12,— per jaar. Gironummer 240615 — t. n. v. Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214 — Huizen N. H. Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's is verboden.

Omslag: Kerstmis.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach/Main West-Duitsland

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center, Frankfort

INSPIRERENDE BOODSCHAP

De sfeer van Kerstmis.

De openbaring dat Jezus Christus, de Verlosser der wereld, een goddelijk persoonlijk wezen is, is iets wonderbaarlijks.

Is het niet het meest verhevene in geheel de wereld? Ermee gepaard gaat de verzekering dat dit Kerstfeest dat we nu vieren een goddelijke betekenis heeft. Wat doet het er toe dat het niet het seizoen van Zijn geboorte is? Dat kan het niet zijn. Het verhaal vertelt ons dat het dat niet is. De herders in Palestina hoedden hun kudden van de maand

DOOR PRESIDENT DAVID O. MCKAY

april tot de herfst, dus het was niet in december. Maar wat doet het er toe?

Het is de Kerstsfeer waar het op aankomt; het is het gevoel dat wij Zijn broeders zijn en dat we zo willen leven dat we terug kunnen komen in Zijn tegenwoordigheid, zodat wij ons, evenals toentertijd de herders, rechtstreeks in de onmiddellijke tegenwoordigheid van de Koning der Koningen, de Heer der Heren, kunnen begeven. Wij willen geen leven leiden dat ons weg zal voeren van de Christus.

Vrede, goede wil en leven

DOOR PRESIDENT DAVID O. MCKAY

Kerstmis is de gelukkigste tijd van het jaar. Op het eerste gezicht lijkt het vreemd dat dit zo is, vooral in een noordelijk klimaat. De dagen zijn kort en somber, de nachten koud en lang; bomen zijn bladerloos en het landschap is kaal of overdekt met sneeuw. Niettemin is Kerstmis, zelfs in het diepst van de winter, vol geluk en vrolijkheid.

Dat komt doordat in Christelijke landen de Kerstfeer doortrokken is van de geest van Christus. In deze tijd, meer nog dan in enig andere, denken wij aan anderen en proberen in woord of daad uitdrukking te geven aan ons verlangen om anderen gelukkig te maken. Hierin ligt het geheim van waarachtig geluk. „Wie zijn leven verliest omwille van mij en het evangelie, zal het vinden” is een wijze filosofie, die de ware geest van Kerstmis ons helpt begrijpen.

Als u mij zoudt vragen één stad te noemen die de wereld een groter beschaving heeft geschonken dan enig andere stad, zou ik zonder aarzelen Jeruzalem noemen. Ik zou die oude stad deze onderscheiding niet geven omdat ze „de Stad van David” was, noch omdat ze nog steeds door de drie grote godsdiensten der wereld hoog in ere gehouden wordt, doch omdat ik haar in verband breng met het leven, de leringen en de dood van Jezus Christus, de Verlosser der wereld.

Vijf mijl ten zuiden van Jeruzalem ligt Bethlehem, een klein stadje van grote historische betekenis, dat eveneens vereerd zal worden zolang er Christenharten kloppen en Christenlippen gebeden zeggen. Het is niet zozeer belangrijk omdat het een van de oudste steden in Palestina is, noch door de associatie

die dit stadje voor ons heeft met het prachtige verhaal van Ruth, het huis van Isäi en David en vele andere belangrijke personen en gebeurtenissen in de bijbelse geschiedenis, maar doordat de Heiland der mensheid in Bethlehem geboren werd.

„Jeruzalem” (het Kanaänitische Urusalim, het Hebreeuwse Yerushalem) betekent „de verblijfplaats van vrede”. „Bethlehem” (Bet Lèhem) betekent „het huis van brood”, waarschijnlijk omdat het van oudsher een vruchtbare streek is geweest en omdat de oorspronkelijke plant waaruit de gekweekte tarwe werd ontwikkeld, alleen in de buurt van Bethlehem in het wild werd aangetroffen. Het is veelbetekenend dat uit het huis van brood, de „staf des levens”, ook „het brood des levens” van de mensheid voortkomt.

Vrede! Leven — eeuwig leven! Het naderend feestseizoen, waarin we de geboorte van de Verlosser vieren, zou deze woorden nog groter betekenis moeten geven.

Vrede, het tegenovergestelde van angst, was de boodschap die door de engel aan de herders werd gegeven. Hij zei: „Vreest niet, want ziet, ik verkondig u grote blijdschap”.

Vrede werd verkondigd door de hemelse heirlegers die zongen: „Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen”.

„Nu laat Gij, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede”, riep de bejaarde Simeon, toen hij door inspiratie het Gezegende Kindeke aanschouwde dat „een Licht tot verlichting der heidenen, en tot heerlijkheid van Uw volk Israë!” zou zijn.

Vrede en welbehagen vervulden ongetwijfeld het hart van de Wijzen toen zij hun glinsterend goud en kostbare geschenken aan de ware Koning der Joden brachten. Hun rijkdom aan schatten leek echter waardeloos in vergelijking met de verrukking die hun wezen vervulde toen zij in aanbidding geknield lagen voor hun koning, die zij hadden gevonden door hun geleerdheid en hun oprecht zoeken naar waarheid.

Liefde voor God en voor elkander zou eigenlijk

Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen, die tot Zijn rechterhand zijn: Komt, gij gezegenden Mijns Vaders! beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld.

Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling, en gij hebt Mij geherbergd.

Ik was naakt, en gij hebt Mij gekleed; Ik ben krank geweest, en gij hebt Mij bezocht; Ik was in de gevangenis, en gij zijt tot Mij gekomen.

Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Heere! wanneer hebben wij U hongerig gezien, en gespijzigd, of dorstig, en te drinken gegeven?

En wanneer hebben wij U een vreemdeling gezien, en geherbergd, of naakt en gekleed?

En wanneer hebben wij U krank gezien, of in de gevangenis, en zijn tot U gekomen?

En de Koning zal antwoorden en tot hen zeggen: Voorwaar zeg Ik u: Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.

Mattheüs 25:34-40.

het Kerstthema moeten zijn. Dat was de goddelijke bekendmaking van het hemelse heirleger dat het eerst de „grote blijdschap“ verkondigde.

„Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen!“ Hoe simpel zijn de woorden! Hoe diep, hoe veelomvattend hun betekenis! Met Kerstmis vieren wij de geboorte van hem in wiens zending op aarde (1) God wordt verheerlijkt; (2) aan de aarde vrede beloofd wordt; (3) alle mensen de verzekering gegeven wordt van Gods welbehagen in hen!

Indien ieder mens die op deze wereld wordt geboren als baken voor zijn leven deze drie glorieuze idealen zou hebben, hoeveel zoeter en gelukkiger zou het leven dan zijn. Met zulk een doel voor ogen zou een ieder streven naar al wat zuiver, rechtvaardig, eerzaam, deugdzaam en waarachtig is — al wat leidt tot volmaaktheid. Hij zou al wat onzuiver, schandelijk of verachtelijk was vermijden. Indien ieder mens er naar verlangde om zijn goede wil jegens zijn medemensen te tonen en er naar zou streven om dat verlangen tot uiting te brengen in duizend vriendelijke woorden en kleine daden die onzelfzuchtigheid en zelfopoffering zouden weerspiegelen, welk een bijdrage zou elk dan leveren tot het bereiken van algehele vrede op aarde en het geluk van de mensheid!

Kerstmis is een passende tijd om onze verlangens te vernieuwen en onze vastberadenheid te versterken, om alles te doen wat in ons vermogen ligt om aan de mensen de boodschap die de engelen verkondigden bij de geboorte van de Heiland waar te maken. Laat ons God verheerlijken door het goede, het waarachtige, het schone te zoeken! Laat ons er naar streven om vrede op aarde te vestigen door dezelfde goede wil jegens elkander te betonen die God jegens ons heeft betoond!

Moge Kerstmis 1967 liefde en het verlangen om elkander te zegenen vinden in het hart van elke Heilige der Laatste Dagen. In al zulke harten en gezinnen zal vrede worden gevonden en in alle mensen een welbehagen. Waar deze vrede verblijft, doet het er weinig toe of de bezitter ervan rijk of arm is, want hij zal, behalve de vrede die „onuitsprekelijke vreugde“ brengt, tevens de verzekering hebben die de Zoon der Mensen gaf toen hij zei: „Ik ben het brood des levens; die tot Mij komt, zal geenszins honger en die in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten“.

Vrede, goede wil en eeuwig leven zijn daarom de zegeningen die wij iedereen toewensen wanneer wij nogmaals de blijde traditionele groet herhalen: Een vrolijk Kerstfeest, en een gelukkig, voorspoedig nieuwjaar!

"De dingen der Joden"

DOOR DALE C. LECHÉMINANT

Eens, toen de profeet Nephi, van het Boek van Mormon, zijn volk trachtte te onderwijzen in de Heilige Schrift, bleek dat zij enige moeite hadden om alles te begrijpen, aangezien zij niet dezelfde geestelijke achtergrond hadden als Nephi. Hij was immers geboren en getogen in één en dezelfde omgeving, waar enkele schriftgedeelten tot stand waren gekomen. Hierover schreef hij het volgende:

„...Mijn ogen hebben de dingen der Joden aanschouwd, en ik weet, dat de Joden verstaan, wat der profeten is, en er is geen ander volk, dat verstaat, wat tot de Joden werd gesproken, tenzij dat volk naar de wijze der Joden is onderwezen.“ (2 Nephi 25:5.)

Het was voor deze Nephi een uitgesproken voordeel, dat hij eenmaal in het culturele milieu van die profeten had verkeerd. Zijn volk deelde dat voordeel echter niet en wij, mensen van deze tijd, doen dat evenmin. Toch kunnen wij tot een veel duidelijker inzicht in de Schriften komen door gebruik te maken van alle redelijke en betrouwbare bronnen, die ons inlichtingen kunnen verschaffen omtrent „de dingen der Joden“ of de achtergrond van de Heilige Schrift, zoals wij het zouden kunnen noemen. Als wij bijvoorbeeld de evangelische verslagen lezen van de geboorte en de jeugdjaren van de Heiland, dan komen we in deze geschiedenissen, hoe beknopt ook verhaald, tal van namen tegen van mensen, plaatsen en dingen, die bij ons als min of meer toevallige lezers niet aanstonds zinvolle begrippen oproepen, omdat wij, evenals het volk van Nephi, de achtergrond van dit alles van huis uit niet kennen. Ter toelichting noemen wij hier een paar van die uitdrukkingen op:

Uit de evangeliën van Mattheüs en Lukas vernemen wij, dat Jezus werd geboren tijdens de regering van een zekere „Herodes, koning van Judea“ en Lukas vertelt ons, dat deze geboorte plaats vond in „de stad Davids, die Bethlehem genaamd wordt“.

Herodes, der koning van Judea

Herodes, ook wel „de Grote“ geheten, was de opvolger van zijn eigen vader, Antipater, als landvoogd over Palestina. Van zijn vader had hij veel van diens kracht en sluwheid geërfd. Deze had zich tijdens de nog niet geconsolideerde beginperiode van de Romeinse overheersing in Palestina al vechtend een weg naar het politieke succes gebaand. Antipater en zijn zoons, die na

hem de regering voortzetten, waren feitelijk „inheemse agenten“ van het keizerrijk, want zij maakten er aanspraak op, althans gedeeltelijk, tot het Joodse volk te behoren. Josephus, een Joods geschiedschrijver en bijna een tijdgenoot van Jezus, schreef over Herodes als over een man van grote bekwaamheid, die regeerde bij de gratie van de Romeinse Keizer, Caesar Augustus en diens plaatselijke gezant Agrippa.

Herodes bestuurde Palestina goed en verdedigde het tegen elke bedreiging van buitenaf, met de tragische uitzondering van zijn eigen afgunstige dwingelandij, welke uitliep op het vermoorden van zijn vrouw en zijn eigen kinderen en van die Palestijnse kinderen, onder wie deze wrede beul hoopte dat zich de nieuwgeboren „Koning der Joden“ bevond. In zijn ziekelijk brein beschouwde hij Jezus als een bedreiging voor zijn eigen heerschappij.

De stad Davids

Wat er van de oude stad Bethlehem tegenwoordig nog over is gebleven, is het kleine stadje Beith Lahn, dat 7500 inwoners telt en ongeveer 8 km ten zuiden van Jeruzalem is gelegen. De geschiedenis van deze stad is even wisselvallig als roemruchtig. Voordat de Hebreëen in het land van belofte kwamen heette de stad Beth-Lahamu, of „huis van de god Lahamu“ een Babylonische godheid, die door de Kanaänieten uit die landstreek werd vereerd. Toen de Hebreëen de Kanaänieten opvolgden, werd de plaatsnaam veranderd in Beth-lehem, wat „huis des broods“ betekent. Het wordt ook wel „de stad Davids“ genoemd, omdat de familie van David uit Bethlehem afkomstig was. In het begin van het tijdperk der Richteren, vestigde Ruth, de bewonderenswaardige en deugdzaame Moabietische vrouw, naar wie het bijbels verslag van haar leven is genoemd, zich in Bethlehem en werd daar de stammoeder van het geslacht van David, wiens verbondenheid met Bethlehem door de gehele geschiedenis van Israël heen wordt benadrukt. (Zie I Samuël 16:1-18; 17:12; 20:6.) Israël heeft nooit een groter koning gehad dan koning David en dat kleine stadje is door zijn naam een stad van betekenis geworden, die zich verder op passende wijze heeft onderscheiden door de geboorte van de Zaligmaker, die uit het geslacht van David stamde.

Naar die kleine doch roemrijke stad kwamen tijdens de regering van de beruchte Herodes zekere „wijzen van het Oosten“, die op zoek waren naar de nieuwgeboren

Koning der Joden, want zij hadden „Zijn ster in het Oosten“ gezien en wensten hem te vereren met geschenken van „goud, en wierook, en mirre“. Ten slotte vonden zij Hem, evenals de herders, die, zoals Lukas vermeldt, hem zagen „in doeken gewonden, en liggende in de kribbe“. (Lukas 2:12)

Wijzen uit het Oosten

Alleen Mattheüs maakt melding van de wijzen en hij geeft daarbij noch een bepaald aantal, noch de herkomst van deze mannen aan, behalve dan dat zij kwamen uit het Oosten (Erot), hetgeen een vage term is, waarmee alle landstroken beoosten van de Jordaan werden aangeduid, namelijk de Syro-Arabische woestijn, Mesopotamië (Babylonië) en Perzië. Zowel in de Engelse „King James“ versie van de Bijbel als in de herziene standaardvertaling worden deze mensen aangeduid als „wijzen“, maar in de Vulgata (de Katholieke Latijnse bijbelvertaling) worden ze Magi genoemd, wat het meervoud is voor Magus; hiervan is het hedendaagse woord magiër afgeleid.

Mogelijk zijn deze magiërs leerlingen geweest van Zoroaster, de stichter van een oude Perzische godsdienst, die omstreeks in de zesde eeuw voor Christus leefde. Zij vormden een machtige klasse en evenals vele geleerden in die dagen en landstroken, bestudeerden zij de bewegingen van de sterren. Volgens een inlandse overlevering verwachtten de Perzen in die tijd een soort messias en zij wisten ook dat er in Palestina een soortgelijke verwachting bestond. Eén bijbelgeleerde vindt een dergelijke overlevering volkomen geloofwaardig en houdt het er

voor, dat inderdaad de Joodse Messiasverwachting aan het begin van de Christelijke jaartelling onder deze Magi bekend was, dat zij er vervolgens toe kwamen deze uitheemse heilsverwachting te vereenzelvigen met hun eigen verwachting van een „helper“ die komen zou en voorts, dat enigen van hen belang stelden in de verschijning van deze Joodse koning. Reeds eerder waren de Magi als bevolkingsgroep in diskrediet gekomen; vandaar dan ook dat het woord „Magus“ zo langzamerhand een onaangename klank had gekregen en al sedert de vijfde eeuw voor Christus werd het in het Grieks gebruikt in de betekenis van „tovenaar“. (Zie Handelingen 13:6 en 8 en Handelingen 8:9-24.)

Alleen de westerse overlevering heeft het aantal van deze wijzen op drie gesteld, naar sommigen misschien menen wegens het aantal geschenken dat zij meebrachten. De oosterse overlevering daarentegen doet denken aan twaalf wijzen .

De ster in het Oosten

Weer is het alleen in Mattheüs dat er melding wordt gemaakt van de ster in het Oosten, die bij eerste verschijning voor de wijzen het teken was van de geboorte van de Joodse koning en eerst later een gids werd die voor hen uit ging. Uit alles blijkt duidelijk dat het schouwspel van deze ster wordt voorgesteld als een wonderbaarlijke gebeurtenis, welke niet als een gewoon natuurverschijnsel valt te verklaren. Dit wekt sterk de indruk dat het nutteloos zou zijn te gaan zoeken naar sterrekundige en historische gegevens om dit voorval met be-

wijzen te staven.

Mattheüs doet geen poging om dit nader te verklaren; hij vertelt alleen maar het verhaal van hun komst. Misschien heeft hij de verschijning van de ster voor zichzelf wel uitgelegd als de vervulling van twee oudtestamentische schriftuurplaatsen, (die wellicht ook bij de Magi bekend zijn geweest), namelijk:

„ . . . Er zal een ster voortgaan uit Jacob, en er zal een scepter uit Israël opkomen“. (Numeri 24:17).

„En de heidenen zullen tot uw licht gaan, en koningen tot den glans, die u is opgegaan“. (Jesaja 60:3).

In de King James bijbelvertaling wordt bij Mattheüs 2:2 naar deze beide passages (over en weer) verwezen, hetgeen er op wijst dat de Christelijke theologen het wel degelijk waarschijnlijk achten dat deze oude profetieën aangaande een „ster“ en een „licht“ niet alleen in Jezus' geboorte werden vervuld, maar tevens in het verschijnsel of teken aan de sterrenhemel, waarvan die geboorte vergezeld ging.

Wierook en mirre

De geschenken der wijzen aan wierook en mirre waren samen met het goud klaarblijkelijk gaven van aanzienlijke waarde, die tot het kind Jezus werden gebracht om Hem te eren en eerbied te betonen. Wierook is een zoetgeurende, melkachtige gomsoort, afkomstig van verschillende soorten van de wierookboom, de boswellia en het wordt geïmporteerd uit Zuid-Arabië. (Zie Jesaja 60:6 en Jeremia 6:20). In de Schriften wordt het in verband gebracht met specerijen (Exodus 30:7), met olie (Leviticus 2:1, I Kronieken 9:29), met voedsel (spijsen) (Leviticus 2:15; 6:15, Nehemia 13:5 en 9) en met reukwerk (Hooglied van Salomo 3:6). In deze samenhang blijkt het een middel te zijn geweest om de waarde van iets anders te verhogen. Wierook werd door de volkeren uit de oudheid ook in ere gehouden voor het balsemen van overledenen en als een belangrijke harssoort voor wierookoffers. Mirre, eveneens een aromatische gomsoort, is een aftreksel van een soort balsem, die in Indië en Arabië groeit en het wordt ook nu nog gebruikt in medicijnen. Evenals wierook werd het bij het balsemen gebruikt. (Johannes 19:39) en als bestanddeel voor wierook en reukwerk.

In doeken gewonden

De mensen uit de bijbelse landen hebben nog jarenlang voor zuigelingen gezorgd zoals dat in de nieuwtestamentische tijden werd gedaan. In plaats van het kindje toe te staan zijn ledematen vrij te bewegen, wikkelt de moeder het in een soort zwachtel, waarmee ze er een hulpeloos bundeltje van maakt als een mummie. Bij de geboorte wordt het kind gewassen en met zout ingewreven en dan met zijn armpjes langs zijn zijden stijf ingebakerd in linnen of katoenen windsels van 10 à 12 cm breedte en 4 à 5 meter lengte. Dit verband wordt zelfs aangelegd onder de kin en over het voorhoofd van het kind.

De tempel van Herodes

Lukas schrijft dat Jezus acht dagen na Zijn geboorte

werd besneden en dat Hij later, nadat „de dagen harer reiniging (van Maria) vervuld waren, naar de wet van Mozes“, door Zijn ouders langs die 8 km lange weg van Bethlehem naar Jeruzalem werd gebracht om te worden voorgesteld in de tempel.

Er wordt in de Bijbel eigenlijk melding gemaakt van drie tempels, die allemaal op dezelfde plaats hebben bestaan. De tempel waarvan sprake is ten tijde van Jezus was door Herodes de Grote gebouwd en dit was de laatste van de drie die gebouwd zouden worden. De eerste werd gebouwd door Salomo en verwoest door Nebukadnezar, toen deze in 586 voor Christus Jeruzalem veroverde. De tweede, die de tempel van Zerubbabel werd genoemd, werd na de Babylonische ballingschap door de Joden gebouwd. Hij werd in het jaar 516 voor Christus ingewijd. Nadat hij van zijn achterdochtige onderdanen daartoe verlof had verkregen, brak Herodes deze laatste (tweede) tempel af en bouwde er een van hem zelf (zijn eigen heiligdom) met een duizendtal speciaal opgeleide priesters, welk werk een aanvang nam in het achttiende jaar van zijn regering als koning. Ook dit gebouw werd de tweede tempel genoemd, omdat de rabbi's hem als één beschouwden met de door de teruggekeerde ballingen gebouwde tempel. Deze laatste tempel werd in het jaar 70 als een puinhoop achtergelaten door de Romeinse soldaten, nadat zij Jeruzalem waren binnengevallen en hem hadden verwoest.

De besnijdenis

De besnijdenis was van ouds het onderscheidingsteken dat erop wees, dat men lid was van het uitverkoren volk Gods. Dit werd gedaan om daarmee aan te duiden dat de betrokkene er recht op had te delen in de weldaden voortvloeiende uit het verbond, dat Abraham met God had gemaakt (Zie Genesis 17). Overeenkomstig de traditie werd het kind besneden op de achtste dag na zijn geboorte, zoals dit met Jezus ook het geval was. Iedere Jood kon deze kleine operatie verrichten, doch het werd bij voorkeur gedaan door de vader van het kind en meestal thuis. Bij deze gelegenheid kreeg het kind ook zijn naam.

De reiniging

Volgens de Hebreeuwse wet moest een vrouw na de geboorte van een kind als onrein worden beschouwd en moest zij zich 40 dagen lang afzonderen als het een mannelijk kind betrof en 80 dagen als zij een vrouwelijk kind ter wereld had gebracht. Daarna moest zij in de tempel voorstellen tot haarreiniging en om er een offer te brengen, hetwelk voor iemand die blijkbaar zo arm was als Maria, was vastgesteld op een paar duiven of tortelduiven. Als het kind de eersteling van de moeder was en een jongen, dan behoorde hij overeenkomstig de wet aan God toe evenals de eerstelingen der kudde en de eerste veldvruchten. Dientengevolge moesten zijn ouders hem weer terugkopen door vijf sikkelen aan de tempel te betalen. Het was niet noodzakelijk om het kind mee naar de tempel te brengen om het aan God voor te stellen, maar dit werd door jonge moeders gewoonlijk wel gedaan om te trachten een zegen voor het kind te verkrijgen.

De Kerstfiguurtjes van houtsnijwerk

DOOR DOUGLAS STEVENSON

Mary klopte met tegenzin op de scheefgezakte deur. Nog steeds probeerde ze iemand anders te bedenken die aan houtsnijwerk deed, behalve de bewoner van dit bouwvallige huis.

Ze klopte nog eens. Hij moest wel thuis zijn, want door de berookte vensters in de voorgevel viel een flauw lichtschijnsel te bespeuren. Het huis was meer dan honderd jaar oud en verschillende generaties van dezelfde familie hadden er doorlopend in gewoond. Terwijl ze naar de afgeschilferde vensterbanken keek, vroeg Mary zich af, welke generatie die zo deerlijk had verminkt. De leden van deze familie verkeerden in dezelfde conditie als het huis: Bij iedere nieuwe generatie waren ze wat meer in verval geraakt. Haar eigen familie had nimmer te koop gelopen met het feit, dat de Devlins nog bloedverwanten van hen waren.

Meneer Devlin woonde er nu alleen, maar toen Mary een jong meisje was, had hij een heel gezin gehad. Ze kon zich nog best herinneren hoe ze vaak de hele buurt op stelten zetten door elkaar in het openbaar de huid vol te schelden en in de haren te vliegen.

Mary klopte nog eens op de deur. Toen ze daar zo stond te wachten, besefte ze plotseling hoe moe ze eigenlijk was. Dagenlang had ze zich afgetoed met haar pogingen om twee dingen te vinden, die voorkwamen op het verlanglijstje dat haar zoontje voor Kerstmis had opgesteld. Het scheen haar opeens je reinste dwaasheid toe. „Malle meid“, dacht ze, „dat probeert zich nog vast te klampen aan het geloof van een kind in het Kerstmanne-

tje. Als hij oud genoeg is om vragen te stellen, dan is hij immers ook oud genoeg om het te weten“. Misschien was het ook maar beter, dat die oude man de deur niet had opgedaan.

Terwijl ze zich omdaaid om heen te gaan, schrok ze op van een zware voetstap langs de zijkant van het huis. Een kolossale gestalte kwam uit de duisternis te voorschijn en tekende zich af tegen het licht dat door het venster viel. De rand van 's-mans hoed stak scherp vooruit boven een vierkante onderkaak. Om zijn gezette middel rimpelde een dichtgeknoopt wollen vest.

„Staat u hier al lang?“ vroeg hij.

„Nee, nog maar net“.

„Ik was achter wat hout aan het

splijten en ik kan daarbuiten niks horen. Maar komt u toch binnen“, zei hij, terwijl hij de voordeur open deed.

Ze volgde hem in de schaars gemeubileerde kamer. Op de stukken en brokken van wat eens meubels waren geweest lag een dikke laag stof. Hij wierp zijn oude, smerige hoed op de divan, wat een stofwolkje deed opwaaien. Toen wendde hij zich tot haar en blikte haar glimlachend in het opgeheven gelaat, maar zijn diepliggende grijze ogen lachten niet; die doorboorden haar als ijskoud staal.

Ze had gehoopt dat hij haar niet zou herkennen. Eigenlijk had ze nog nooit te voren oog in oog met hem gestaan. Hun maatschappelijke milieus waren altijd mijlener van elkaar

verwijderd gebleven. Toch leed het geen twijfel of hij wist wel wie zij was.

„Ik ben Mary Hilton“, zei ze.

„Weet ik wel, dat kan ik zien aan die diepliggende ogen van u. Bruin, nietwaar?“ Ze knikte stom.

„Ja, weet u, die diepliggende ogen zijn het familiekenmerk“. Dat had ze nooit eerder geweten, maar nu wist ze het dan. „Heus?“ vroeg ze.

„Ja, zeker. Ik weet niet met wie u getrouwd bent, maar u bent een kleindochter van Kate. Ik zou haar kin uit duizenden herkennen. Die schuine kinstand en die welving van uw voorhoofd verraden uw afkomst meteen, die hebben zo iets aristocratisch“, zei hij met een vleugje sarcasme. Toen vervolgde hij: „Dit is het huis van uw betovergrootvader geweest. Hij heeft het nog gebouwd in de zomer dat hij de vlakten was overgetrokken“.

„Ja, dat weet ik“, zei ze, met de gedachte dat zijn pioniersafkomst nog de enige aanspraak was die hij kon maken op achtenswaardigheid.

„U bent er niet erg trots op, dat uw grootmoeder een nicht van mijn vader was, is het wel?“

„Ik ben hier gekomen om wat houtsnijwerk van u te zien“, zei Mary, vlug van onderwerp veranderend.

„O, dus u hebt van mijn snijwerk gehoord“, zei hij kennelijk verheugd.

„Ja“.

„Nu, komt u dan maar even mee naar de achterkamer, dan zal ik u eens wat laten zien.“

Mary volgde hem naar het aangrenzende vertrek. Hij knipte een lamp aan, die aan een koord midden aan het plafond hing. De heen en weer schommelende gloeilamp verlichtte de kruin van zijn knappe, grijze kop. Hij was boven de vijf en zeventig, maar zijn haar was nog even vol als dat van een jongen van nog geen twintig.

De hele vloer lag bezaaid met houtspaanders. „Ik veeg het alleen op als er zo'n laag komt te liggen, dat ik er niet meer door kan. Als ik het schoon zou houden, zou ik geen zin meer hebben om ooit nog eens te gaan zitten houtsnijden“, gnuifde hij. Mary glimlachte maar eens.

„Kijk, daar zijn ze“, zei hij, op een aantal figuurtjes wijzend, die aan de overkant van het vertrek op een plank stonden. Het waren Indianen, onge-

veer 30 cm hoog, fijntjes gesneden uit donker hout.

Mary liep er naar toe en pakte er een op. „De afwerking is keurig tot in de kleinste details“, zei ze, terwijl haar vingers langs de fijnbesneden armspier liepen.

De oude man glunderde vergenoegd, terwijl hij op het rijtje afging en haar vertelde tot welke stam elk van die Indianen behoorde.

„Uw werk is in één woord schitterend. Wat voor gereedschap gebruikt u erbij“, vroeg ze. „Och, alleen mijn zakmes maar. Weet u, daar zitten drie lemmetten aan van verschillende grootte. Dat is al het gereedschap dat ik nodig heb.“

Mary wreef nog eens met haar vingers over het glad gepolijste oppervlak. „Hoe krijgt u die mooie glanzende afwerking zo?“

„Wel, als ik ze gesneden heb, schuur ik ze flink af met zand en dan wrijf ik er gewoon wat warme lijnolie overheen“.

„Werkelijk? Ik dacht, dat u daar de een of andere speciale vernis voor gebruikte“, zei ze met oprechte bewondering.

„Dan zou je ze wel twintig of dertig keer moeten overlakken, voordat je er zo'n glans op krijgt, dat kan ik u verzekeren en dan mocht je er ook nog wel hard genoeg op boenen om dat alles op te poetsen“, lachte hij.

Ze zette het figuurtje weer neer en stond juist op het punt om een ander op te pakken, toen hij zei: „Maar waar komt u nu eigenlijk voor? Ik weet zeker, dat als u niets van me nodig had u niet eens met me zou willen praten, laat staan dat u me zou komen opzoeken!“

Zijn grofheid begon haar te irriteren.

„U zou ook geen beste poker-spelster zijn, zeg, net zo min als iedereen bij ons in de familie“, zei hij. „U laat uw ogen te veel spreken“.

Ze wierp hem een vluchtige blik toe. Nu ging hij toch te ver! Van een dergelijke onbeschaamdheid was ze niet gediend. Ze keek hem nog eens aan. Hij was geamuseerd, want ze had precies zo gereageerd als hij had verwacht. Zelfs haar kin was schuin naar voren gewipt. Ze glimlachte dus maar eens en zei toen goedmoedig: „Ge-

lijk hebt u. Ik kwam namelijk eens kijken of u wat houtsnijwerk voor me zou kunnen maken.“

„Wat had u dan gedacht?“ vroeg hij nieuwsgierig.

„Ik had graag, dat u voor mij een paradijsvogel sneed en een gevederde slang.“

„Een wat?!“ riep hij uit.

Een paradijsvogel en een gevederde slang“, herhaalde ze.

„Ik zou niet eens weten hoe zo iets er uitziet! Wat drommel, waar hebt u die voor nodig?“

„Voor mijn zontje. Die wil ze met Kerstmis hebben.“ Ter verduidelijking legde ze uit: „Ja, ziet u, hij houdt er een verzameling prehistorische dieren op na — tyrannosaurussen, brontosaurussen, triceratops...“ Ze hield op. Hij zou wel denken dat ze maar wat zat op te scheppen.

„U weet wel, van die dinosaurussen.“

„Ja, die ken ik“, zei hij.

„Ik ben er vrijwel zeker van, dat er nog een reden is waarom hij juist die heeft gevraagd“, vervolgde ze. „Ziet u, hij begint er al zo'n vermoeden van te krijgen dat het Kerstmannetje niet eens bestaat“.

„Foei, die kleine rakker!“ lachte hij.

Ze knikte instemmend. „Hij weet immers even goed als ik dat dergelijke dingen nergens te koop zijn“.

„Maar waarom een vogel? En wat was dat andere beest ook weer, waarover u het had?“

„Een gevederde slang — een slang met veren“.

„Ik kan nog steeds maar niet begrijpen hoe hij op dat idee is gekomen“, zei hij.

„Ja, ziet u, verleden jaar hebben we een reisje naar Mexico gemaakt en daar heeft hij ze gezien. Het waren afgoden of zo iets van het een of andere oude volk.“

„Hmmm“, zei hij nadenkend.

„Toch weet ik niet of ik ze wel zou kunnen snijden. Ik zou niet weten hoe ik het zou moeten aanleggen als ik ze nooit heb gezien“.

„Ik heb er wel afbeeldingen van“, zei ze.

„Bij u?“

„Ja, hier in mijn tasje“. Ze haalde er twee prentbriefkaarten uit en overhandigde hem die.

„Nee maar, waarom zegt u dan niet meteen, dat u een quetzalvogel en een Quetzalcoatl wilt hebben?” riep hij uit.

„Weet u daar dan iets van?” vroeg ze verwonderd.

„Wat dacht u, iedereen die al zoveel Indianenfiguren heeft gesneden als ik, moest er wel achter komen wie Quetzalcoatl was”.

„Denkt u dat u ze zou kunnen snijden?”

Met zijn staalgrijze ogen keek hij haar aan. „Ja zeker”, zei hij, „die kan ik wel voor u snijden”.

„Hoeveel rekent u er ongeveer voor?”

„Ik had niet gedacht dat geld bij mensen van uw slag een rol speelde”, zei hij sarcastisch. Dit deed haar opstuiven. „Integendeel”, zei ze. „Bij mensen van mijn slag speelt geld wel degelijk een voorname rol en dat is altijd zo geweest ook. Ziet u, wij betalen wat wij anderen verschuldigd zijn en ik ben van plan u ook te betalen”.

Zodra die woorden er uit waren, had ze haar tong wel willen afbijten. Jaren geleden was hij immers failliet gegaan.

Zijn blik bezorgde haar opeens rillingen. Het werd hoog tijd om op te stappen. Terwijl ze haar hand uitstak, schonk ze hem een hartelijke glimlach en zei: „Dank u wel, dat u mij uw werk hebt laten zien. Het is echt een genoegen voor me geweest u eens een bezoekje te brengen, maar nu moet ik toch heus gaan. Zodra u uw prijs hebt vastgesteld — als u tenminste besluit dit werk te doen — belt u me dan even op om het mij te laten weten”.

Zwijgend drukte hij haar hand. Iets in zijn ogen liet een gevoel van onbehaaglijkheid bij haar achter.

Ongeveer twee weken later werd Mary opgebeld. Het was meneer Devlin. „Wel, ik heb uw quetzalvogel klaar”.

„Maar meneer Devlin, u zou me toch eerst uw prijs hebben opgegeven?” zei Mary, kennelijk onaangenaam verrast.

„Ik kon u niet zeggen hoeveel het zou zijn, voordat ik wist hoeveel tijd het me zou gaan kosten. Ik heb u immers gezegd, dat ik nog nooit eerder

zo iets had gemaakt?”

„Nu, en hoeveel krijgt u dan van me?” vroeg ze ongeduldig.

„Dat kan ik u niet zeggen want met de Quetzalcoatl ben ik nog niet klaar.

„Nu, dan betaal ik u de quetzalvogel en vergeet u die Quetzalcoatl dan maar”, zei ze tegen hem.

„Dat zal niet gaan”, protesteerde hij. „Ik heb de Quetzalcoatl al half af”.

Enkele ogenblikken wist Mary niets te zeggen. „Een typische Devlin-streek”, dacht ze. Hoe had ze ook zo dwaas kunnen zijn om juist naar hem toe te gaan? Al wat ze nu nog kon doen was de spullen in ontvangst te nemen en hem er voor te betalen.

„Wanneer zijn ze klaar?” vroeg ze hem.

„Ik bel u juist op om u dat te vertellen. Ik zie namelijk geen kans om ze bij u thuis te laten bezorgen. Waarom zou u ze dus niet even zelf hier komen ophalen op de avond voor Kerstmis?”

Er zat niets ander op dan het maar af te wachten. Op de avond voor Kerstmis, toen ze haar jongen naar het wijkgebouw had gebracht voor zijn Kerstfeestviering, reed Mary naar de woning van meneer Devlin. Hij zat al op haar te wachten en deed onmiddellijk de deur open. De quetzalvogel en de Quetzalcoatl stonden op de tafel.

In plaats van uit het donkere hout dat hij voor de Indianenfiguren had gebruikt, had hij ze gesneden uit een lichte, goudgele houtsoort. De lange vederdos van de vogelstaart, zo dun als papier uitgesneden, was als een ragfijn, ingewikkeld netwerk van gouddraad.

„Ze zijn prachtig! Wat voor hout hebt u er voor gebruikt?” riep Mary uit, terwijl ze de vogel oppakte.

„Gespickeld esdoornhout”, antwoordde hij.

Ze keek naar de ogen van de vogel. De structuur van het hout gaf ze een bovenaardse blik. De ogen van de slang waren precies eender.

„Die ogen”, zei ze, „hoe hebt u ze zo gekregen?”

„Vindt u ze mooi?” vroeg hij met een glimlach.

„Ja, en of!”

„Wacht eens, dan zal ik u laten zien wat ik voor mezelf heb gemaakt”. Hij ging de achterkamer in en kwam terug met een Indianenfiguur. Het gezicht was omhoog geheven en de armen strekten zich hemelwaarts. De oude man had hem gesneden uit dezelfde goudkleurige houtsoort. Ook zijn ogen hadden die vergeestelijkte blik.

„Hij aanbidt zijn God”, zei ze.

„Ja”, Toen zei de oude man, terwijl

hij haar nauwlettend gadesloeg: „Hij aanbidt de ware Quetzalcoatl“.

„Kent u de legende van Quetzalcoatl?“ vroeg zij.

„Jawel“, antwoordde hij. „Wie denkt u dat hij was?“

„Wel, toen wij in Mexico waren, zei de gids dat het waarschijnlijk de een of andere schipbreukeling is geweest die er in geslaagd was de kust te bereiken. Terwijl hij bezig was een nieuw schip te bouwen, heeft hij de inboorlingen daar een massa nieuwe dingen geleerd“.

„Er bestaat nog een ander verhaal“, zei de oude man, „en dat zegt, dat de handen en voeten van Quetzalcoatl waren doorboord en dat hij een wond in zijn zijde had“.

Ze keek op in de zachtgrijze ogen van de oude man.

„Kom“, zei ze op haar tasje neer-kijkend, „nu moet ik u eens betalen. Hoeveel zal het zijn?“

„Ik heb er aan gewerkt vanaf de tijd dat u hier bent geweest. Volgens het minimumloon zou dat op ongeveer een heel maandsalaris komen“. Hij keek haar listig aan.

Ze stond paf. „Ik had verwacht dat u zou opbellen, voordat u ze maakte. Ik dacht dat u dat begrepen had. Ik weet zeker dat ik duidelijk heb doen uitkomen dat ik alleen maar speel-

goed wilde hebben. Als u bijvoorbeeld balsahout had gebruikt, dan had u ze in een paar uur gewoon ruw kunnen snijden“.

„Balsahout!“ bulderde hij. „Had u mij werk zoals dit willen laten uitvoeren in balsahout?“

„'t Spijt me wel“, zei Mary diep ongelukkig. „De kwestie is dat ik bang ben, dat ik u niet kan betalen“.

„O, jawel hoor, u kunt mij best betalen“.

Ze had het moeten weten. De Devlins hadden altijd gedacht dat haar familie rijk was. Ze had zichzelf beslist in een hachelijke positie gebracht.

„Ik kan u op dit moment niet alles

in eens betalen“ zei ze. „Verwacht u... verwacht u dat ik het nog voor Kerstmis betaal?“

„Inderdaad, deze Kerstmis en alle volgende“, zei hij, snuffelend in een stapel oud papier. Hij vond een zakje en bleef nog doorzoeken naar iets anders.

„Ik kom mijn hele verdere leven niet meer bij hem uit de schuld“, dacht Mary, terwijl ze haar chequeboekje tevoorschijn haalde. Haar banksaldo was tamelijk laag.

Toen hij de stukjes houtsnijwerk in het zakje had gedaan, overhandigde hij haar dit. Toen zag hij haar geopende chequeboekje. „Met die paar armzalige dollars die u op uw rekening hebt staan kunt u mij toch niet betalen“, zei hij geërgerd. „Begrijpt u het dan niet? Ik geef u mijn kunst — een deel van mezelf — het enige fatsoenlijke en mooie van mijn hele leven!“

„Maar hoe moet ik u nu betalen?“ vroeg Mary wanhopig; ze had het gevoel of ze in slavernij was geraakt.

Hij beantwoordde haar vraag niet. In plaats daarvan opende hij de voordeur. „Prettige Kerstdagen“, zei hij nors.

Ze aardelde nog steeds.

Alsof hij haar gedachten kon lezen, voegde hij eraan toe:

„U krijgt de rekening nog wel!“

Danig in de war reed ze naar huis. Eenmaal binnen, opende ze in een soort verdoving het zakje. Er zat een briefje in. Ze nam het er uit en las: „Ik heb mijn talent benut om Kerstmis te houden voor een kleine jongen. Als u uw schuld wilt betalen, ga heen en doe desgelijks“.

Mary bleef een hele poos onbeveeglijk staan, naar het papier starend. „Was hij aldoor al van plan geweest haar die figuurtjes te schenken?“

Door de stilte van de avond drong vaag de van buiten komende muziek van de Kerstliederen tot haar door. Ze liep naar de deur en deed die langzaam open.

● In bepaalde delen van de wereld zijn mannen, die de kost verdienen als gids bij de jacht op groot wild. Ze gaan anderen voor en wijzen hun de weg die op zoek zijn naar wild waar eer aan te behalen valt en dat alleen voorkomt in bepaalde gebieden van de aardbol. Zowel geoefende jagers als beginners maken van hun diensten gebruik. En gids die zijn vak verstaat laat zo'n jager zelf alles doen wat geen kwaad kan, zoals spoorzoeken, het wild besluipen en er op schieten. Zijn taak bestaat uit het zo nodig behulpzaam zijn van de jager en het leiding geven in een opwindend avontuur, waarin de jager zelf een actief aandeel heeft.

Zij die willen slagen als leiders van jonge mannen in het priester-schap zullen er goed aan doen eens na te denken over de instelling van zo'n gids bij de jacht op groot wild bij het volvoeren van zijn leidinggevende taak. De priesters-chapsleiders behoren voor de jongeman die bezig is zich voor te bereiden op de veeleisende ervaringen van de volwassenheid, niets te doen wat hij zelf ook wel kan.

Aäronische priesterschapsdragers moeten in de gelegenheid worden gesteld zichzelf te ontdekken en zelf hun koers te bepalen, waar zulks met het oog op hun eigen veiligheid maar enigszins mogelijk is. Alleen op deze wijze kunnen zij zich ontwikkelen tot krachtige leden van de Melchizedekse priesterschap.

Een jongeman die het Aäronische priesterschap ontvangt dient te beseffen dat hij, doordat hij nu Gods priesterschap draagt, verschilt van andere jongens die dit priesterschap niet dragen. Op dit feit behoren de priesterschapsleiders vooral de nadruk te leggen en wel in het bijzonder als een jongmens nog maar kort geleden het priesterschap heeft ontvangen. Dit „anders dan anderen“ zijn moet echter telkens opnieuw onder de aandacht van de juidige priesterschapsdrager worden gebracht. Het is van het allergrootste belang dat de jongelui die tot het Aäronische priesterschap zijn geordend innerlijk leren beantwoorden aan hun nieuwe „image“ dat ze hebben gekregen, toen het Aäronische

Van de Presiderende Bisschop

Enkele aansporingen voor leiders van jonge mannen

priesterschap op hen werd bevestigd.

Leiders in het Aäronische priesterschap dienen er in de eerste plaats op uit te zijn de jongelui te helpen, in het kader van de verschillende ambten in hun priesterschap zoveel mogelijk werkzaam te zijn. Dit betekend, dat de priesterschapsleiders vertrouwen moeten hebben in de aan hen toever trouwde jongelui en dat ze hen moeten helpen zelfvertrouwen aan te kweken.

Evenals zo'n jachtgids altijd het een en ander dient te weten over de lichamelijke conditie en de jagerscapaciteiten van zijn gasten, zo behoort ook een priesterschapsleider van alles over zijn pupillen te weten. Daartoe is het nodig, dat hij ze zo nu en dan eens thuis gaat opzoeken met hen over hun liefhebberijen praat, iets te weten komt over hun schoolleven, of ze goed mee kunnen komen en wat er bij hen op school zoal wordt gedaan en hij moet gewaar zien te worden hoe ze over de Kerk denken en in hoeverre ze daarin actief zijn. Hij behoort zo goed op de hoogte te zijn van de persoonlijke omstandigheden van elke jongeman uit zijn klas, dat hij altijd klaar staat om hem geluk te wensen met zijn successen en hem aan te moedigen zijn eventuele mislukkingen dapper onder ogen te zien en er iets van te leren.

Iedere leider dient in te zien dat een twaalfjarige diaken als beginnening in het priesterschap minder zelfverzekerd zal zijn en eerder geneigd om zich te laten leiden en gezeggen dan een 17-jarige priester.

Hij behoort zich dan ook door middel van psychologische lectuur op de hoogte te stellen van de speciale kenmerken en behoeften van jongelui verwachten dan waartoe ze bij hij mee te maken krijgt, zodat hij in staat is die allen op de juiste wijze en met verstand leiding te geven.

Priesterschapsleiders mogen niets meer en ook niets minder van deze jongelui verwachten dan waartoe ze bij machte zijn. Ze behoren hun ruimschoots de gelegenheid te geven over hun problemen na te denken en tot hun eigen conclusies en overtuigingen te komen.

Een goed priesterschapsadviseur legt één voorname maatstaf aan om daaraan alle door de jongelui naar voren gebrachte meningen en alle door hen ondernomen activiteiten te toetsen. Deze maatstaf omvat slechts één woord, namelijk: Waarom? Hem interesseert niet zozeer wat een jongen zegt, gelooft of doet als wel de reden waarom deze op een bepaalde manier handelt of reageert. Een doeltreffend adviseur speurt naar het motief dat aan al het doen en laten van zo'n jongeman ten grondslag ligt, naar het waarom van de situatie en hij laat zich niet misleiden door oppervlakkige verschijnselen die zich kunnen voordoen bij jongelui die met de een of andere moeilijkheid zitten.

Als de adviseur er op uit is er achter te komen wat in de grond van de zaak de beweegredenen van zo'n jongen zijn, dan moet hij goed kunnen luisteren. Zijn leerling heeft gauw genoeg door of de leider hem kan en wil helpen groeien, zich van zijn fouten bekeren en zijn getuigenis versterken of dat deze meteen klaar staat om hem een standje te geven, nog voordat hij de gelegenheid heeft gehad om te zeggen hoe hij er over denkt of om hulp te vragen. Dit wil niet zeggen dat de adviseur nu maar alles van die jongeman door de vingers moet zien, zowel zijn daden als zijn hele mentaliteit, maar het betekent dat de jongen moet kunnen voelen dat de leider zich in zijn omstandigheden kan verplaatsen — dat hij begrip heeft voor zijn moeilijkheden — en dat hij die leider kan beschouwen als zijn vriend en

helper. Pascal heeft ons een zinspreuk gegeven, die nooit mag worden vergeten door een ieder die zich tot taak heeft gesteld anderen te helpen toenemen in kennis en geloof. Deze luidt namelijk: „Wie anders kan ik onderwijzen dan mijn vriend?“

Een jongeman twijfelt er doorgaans niet zozeer aan wat goed is en wat verkeerd. Voor hem is de grote moeilijkheid gelegen in de praktische toepassing van de beginselen van het Evangelie in zijn eigen leven. Maar al te vaak begaat men de fout te veronderstellen, dat verstandelijke kennis en het aanvaarden van goede normen voldoende waarborgen zijn voor het in praktijk brengen van die beginselen in het dagelijkse leven.

Een priesterschapsleider dient dan ook geduldig te luisteren als hij een jongeman over zijn leven aan het praten heeft gekregen. Als deze met ernstige moeilijkheden te kampen heeft, behoort de leider hem aan te moedigen er mee voor de dag te komen, opdat zijn problemen tot de juiste proporties teruggebracht kunnen worden. Een in moeilijkheden verkerende jongeman schaamt zich wellicht over zijn eigen gedrag en tracht het te verbergen. Het gevolg hiervan is dan, dat hij geneigd zal zijn alle bezorgdheid over hetgeen hij heeft gedaan weg te redeneren.

Als de betreffende jongeman echter de moed kan opbrengen om die aspecten van zijn leven, die niet in overeenstemming zijn met het Evangelie, onder ogen te zien dan kan men hem een duwtje in de goede richting geven bij het overwinnen van die fouten. De leider kan hem eventueel zelfs een paar ideeën aan de hand doen hoe dit het best verwezenlijkt kan worden, waarbij hij er wel voor moet zorgen, dat hij de jongeman als dit maar enigszins mogelijk is, zelf de uiteindelijk te volgen gedragslijn laat bepalen. Als er teleurstellingen worden ondervonden door het mislukken van zijn pogingen — hetgeen van tijd tot tijd ongetwijfeld het geval zal zijn — dan nog moet de leider het volste vertrouwen in de jongeman zien te behouden en hem aansporen om telkens opnieuw te proberen het vol

te houden en te blijven streven naar geestelijke groei of naar verandering ten goede.

Bij het geven van leiding aan jonge mensen dient men altijd verschillende grondbeginselen in acht te nemen en wel:

1. Haast u langzaam. Het is mogelijk dat de betreffende jongeman al enige tijd een ongewenste denkwijze of gedragspatroon heeft gevolgd en dan heeft hij dus tijd nodig om dit te kunnen veranderen.

2. Help de jongeman zichzelf te helpen. Tracht niet „zijn ander ik“ te worden, maar versterk zijn vermogen om zijn eigen koers te bepalen en zelfstandig beslissingen te nemen. Help hem zo goed mogelijk gebruik te maken van alle hulpmiddelen die hem persoonlijk ten dienste staan.

3. Probeer bij uw pogingen de jongeman beter te leren begrijpen en leiding te geven alle mogelijke hulp te verkrijgen van anderen die op zijn leven een zekere invloed uitoefenen.

4. Wordt niet meteen ontmoedigd als er tegenvallers komen en als het lijkt alsof er slechts langzaam vooruitgang wordt gemaakt.

5. Denk er aan dat bepaalde verbeteringen of wijzigingen in het milieu waarin het leven van een jongeman zich afspeelt buiten zijn kerkelijke activiteiten om, bijzonder veel invloed kunnen hebben ter bevordering van zijn ontwikkeling tot een rechtschapen mens. Dit kan veranderingen betreffen in zijn huiselijk leven, zijn schoolleven, zijn maatschappelijk leven of op het gebied van zijn economische behoeften.

6. Houd op zachte, doch besliste wijze de hand aan al wat wenselijk en juist is of wat men aan het Evangelie verplicht is. Dit alles moet als het ware uitstralen van de persoonlijkheid van de adviseur zelf, van zijn karakter, zijn levenswandel en van de reputatie die hij in zijn omgeving geniet.

7. Houd vertrouwelijke mededelingen voor uzelf alleen. Een jeugdleider die de naam krijgt dat hij vertrouwelijke mededelingen niet voor zich houdt, verbeurt daarmee het absoluut onontbeerlijke vertrouwen dat hij nodig heeft om een

goed adviseur te kunnen zijn.

Jonge mensen leven in het heden. Het is hun meest voor de hand liggende taak om het heden te leren begrijpen, evenals hun verhouding tot dit heden en om te weten te komen wat ze moeten doen om zich behoorlijk aan te passen aan de wereld waarin zij zich bevinden. Zij hebben behoefte aan voorlichting omtrent de wijze waarop zij de beginselen van het Evangelie in hun leven van vandaag in toepassing kunnen brengen.

Sommige leiders hebben wel eens de neiging om te veel uit te weiden over de manier waarop volwassenen hun moeilijkheden het hoofd hebben geboden in vreemde en thans niet meer bestaande levensomstandigheden, waarvan de bijzonderheden voor de tegenwoordige jongelui vastrekt geen betekenis meer hebben. Weliswaar kunnen deze voorbeelden van menselijke ervaringen uit het verleden met voordeel worden gebruikt om daarmee te doen uitkomen dat het Evangelie en de beginselen daarvan van eeuwige aard zijn, doch deze voorbeelden dienen in de juiste verhouding te worden aangehaald en alleen met het doel om er achter te komen waarom iemand zus of zo handelde en na te gaan wat de gevolgen zijn geweest van zijn optreden. Wij willen er nogmaals op wijzen dat onze onderwijsmethodes en de manier waarop wij ons met de jongelui onderhouden sterk gericht moeten zijn op de hedendaagse wereld, waarmee zij vertrouwd zijn, die zij trachten te doorgronden en waaraan zij zich moeten aanpassen.

De volgende punten zullen de adviseur van nut kunnen zijn bij het beoordelen van de manier waarop hij zijn taak vervult:

1. Hij moedigt de jongelui altijd aan om zoveel als maar enigszins in hun vermogen ligt de aan hun priesterschap verbonden werkzaamheden waar te nemen en er zoveel mogelijk in op te gaan.

2. Hij is er voortdurend op uit om veel over elke jongeman persoonlijk te weten te komen, ten einde in staat te zijn hem leiding en voorlichting te geven.

wordt vervolgd op blz 368

● Oma Jansen liet haar vermoeide handen in haar schoot rusten. Het was de dag voor 5 december en zij was klaar om Sinterklaas te vieren. Ze had immers voor elk van de vijftieng leden van haar familie een aardig cadeautje om hen mee te verrassen. Het was de avond voor 5 december en dat moest een echt-feestelijke gebeurtenis worden, maar haar hart was er ditmaal niet helemaal bij.

Er was een pijnlijk gevoel diep in haar hart, dat ze maar niet van zich kon afzetten en het was ook niet iets waar ze met anderen over kon praten of dat ze aan iemand anders kon toevertrouwen. Ze moest allen maar dapper blijven glimlachen en de gehele familie blijven liefhebben, zoals ze altijd had gedaan. Soms was het ook maar beter niet met je verdriet te koop te lopen.

Oma Jansen wist precies op welke dag dit hartzeer was ontstaan. Ze was zo gelukkig geweest als een grootmoeder maar zijn kon, met haar kinderen en kleinkinderen om haar heen, in de veronderstelling dat ze allemaal van haar hielden totdat... Ja, het was gebeurd vlak nadat de familie de vorige maand gezamenlijk haar verjaardag had gevierd. Nee, eigenlijk was het de daarop volgende morgen geweest. Het was gebeurd in diezelfde dierbare oude kamer die ze zo liefhad.

Het was een grote kamer met een overvloed van licht. Het was een gecombineerde zit-slaapkamer met een aangrenzende eigen badkamer. In die kamer had ze al wat haar lief was, haar boeken en haar souvenirs en ze voelde zich daar op haar gemak. Als ze zich wilde afzonderen, dan kon ze dat daar doen en als ze met haar familieleden wilde samen zijn, dan was ze altijd welkom. Als ze alleen de maaltijd wilde gebruiken, dan bracht één van de kinderen altijd graag even een dienblad op haar kamer. De meubels begonnen weliswaar wat kaal te worden en het vloerkleed was versleten en de gordijnen versted. Maar ze voelde zich er thuis en ze was volmaakt tevreden tot die ochtend, toen haar zoon Jaap en zijn vrouw Laura bij haar in de kamer waren gekomen. Oma Jansen kon zich dit alles nog zo

Oma's verrassing

NAAR FRANCES C. YOST

goed herinneren, ieder woord dat er was gezegd...

„Mogen we eens even bij u op bezoek komen, moeder?”

„Maar natuurlijk, Jaap, je weet toch, dat je altijd welkom bent in mijn appartement”. Toen had oma Jansen nog vrolijk in haar vuistje gelachen. Nu besepte ze hoe aanmatigend het van haar was geweest om te zeggen „mijn appartement”. Eigenlijk was er geen enkel gedeelte van het huis echt van haar, het was het huis van Jaap en Laura en helemaal niet het hare. Haar oude huis was verkocht om de onkosten te betalen toen opa was gestorven. De familie had trouwens toch al gezegd, dat ze beter niet alleen kon wonen. Toentertijd was het net alsof ze het werkelijk meenden.

„Hebt u goed geslapen, moeder?”

„Welzeker, Laura, ik slaap zo lekker als een klein kind, dank zij jouw goede zorgen. Je houdt mijn beddelakens immers altijd zo heerlijk schoon en zacht. Ik ben zo blij met m'n goeie, ouwe bedje”.

„Kijk, moeder, dat is nu juist waar Laura en ik het eens met u over wilden hebben. Zou u het heel erg vinden om een poosje bij Chris en Sarah te gaan inwonen?”

Jaap had niet gezegd voor hoe lang. Hij had niet gezegd, dat ze teveel werk meebracht voor Laura of dat ze wat rust nodig had. Alleenmaar: „Zou u het erg vinden om een poosje

bij Chris en Sarah te gaan inwonen?”

Het had haar werkelijk bijna de adem benomen, maar ze had vlug haar lippen bevochtigd en flauwtjes geglimlacht, en toen gezegd: „Natuurlijk, Jaap, het zou prettig zijn om eens een tijdje bij Chris en Sarah te gaan logeren”.

Ze had ook wel kunnen denken, dat ze eigenlijk uit zichzelf al van de woning van het ene kind naar dat van het andere had moeten trekken, voordat iemand anders haar op dit idee bracht en geen enkel gezin te lang tot last had moeten zijn, maar bij Jaap en Laura had ze zich zo goed thuis gevoeld en ze hadden net gedaan of het best was dat ze er voor goed bleef.

„Nu, als u dan een reistas pakt, dan zal ik u direct na het ontbijt wel bij Sarah brengen”.

„Moeder, waarom pakt u uw koffertje niet? Weet u, dan kunt u alles meenemen wat u nodig hebt, uw naai- en haakwerk voor de feestdagen en zo...”

„Ja hoor, Laura, ik zal al m'n spullen meteen bij elkaar zoeken”. Ze had zich snel omgedraaid. Ze mocht het niemand laten merken. Ze moest haar leven bedaard en dapper beëindigen, wat er ook gebeurde, al zou ze ook haar laatste levensdagen van het ene kind naar het andere wordengestuurd... ..

Oma Jansen ging in gedachten nog eens na hoe deze laatste maand was geweest, nu ze hier bij Chris en Sarah inwoonde. Ze hadden haar aardig genoeg behandeld, heus wel. De kinderen waren blij geweest dat ze hun af en toe wat voorlas en ze had de tijd gehad om al haar cadeautjes af te maken. Voor de kleinste meisjes had ze snoezige schortjes gemaakt. Er waren geplooide speelschortjes bij en sommige waren garnerd met bloemen of vogels. De grotere kleindochters kregen elk een strook fijn kantwerk om er kussenslopen mee te garneren. Ze waren immers allemaal aan hun uitzet bezig. De jongens in de familie zouden elk een kleurige, gehaakte boekenlegger krijgen. Jongens mochten wel eens worden aangemoedigd om te gaan zitten lezen, vond oma. De mannen zouden ieder een gebreide das krijgen en de

Ingepakt om anderen een plezier te doen...

DOOR JUNE FEULNER KRAMBULE

Is het inpakken van sinterklaascadeautjes een vervelend karwei geworden — en bovendien een duur grapje? Dat hoeft toch heus niet. Met weinig kosten kunt u de verpakking van uw geschenken iets aantrekkelijks meegeven, iets origineels en een vleugje van uw eigen persoonlijkheid. Uw vrienden en familieleden zullen nog meer van u gaan houden om de attentie die u hun hiermee bewijst.

Hier volgen enkele wenken, die bedoeld zijn uw fantasie gaande te maken en dat zwaarbelaste sinterklaasbudget wat te drukken.

Vertrouw bij het verzamelen van materialen vooral op uw naaidoos en uw breimandje, waarin u een ware goudmijn van garneersels zult vinden.

Haal er eerst al die restjes wol uit. Bind een paar pakjes met gekleurde wollen draden dicht en breng er een paar uitgeplozen kwastjes op aan, hetzij in één vaste tint of veelkleurig. U kunt uw cadeau ook nog een persoonlijk tintje geven door de naam van de ontvanger er op te zetten. Pak het geschenkje gewoon in wit vloeipapier en schrijf er dan met draadjes wol de naam op door ze er met gewone papierlijm op vast te plakken.

Tussen uw weggestopte lapjes stof vindt u misschien een paar stukjes organdi, genopte mousseline of stijve restjes nylon. Nadat u de kanten daarvan vlug met een kartelschaar hebt bewerkt, kunt u hiervan mooi uitstaande strikken maken om boven op netjes ingepakte pakketjes te bevestigen. U kunt ook proberen pakjes helemaal in textiel te verpakken. Denk hierbij met het oog op de grootte van het pakketje aan het weefsel en de afmeting van het patroon waarmee de stof is bedrukt. Op kleine cadeautjes staan fijne weefsels aardiger met een klein, fijn dessin bedrukt, terwijl de grotere pakketten een vrolijker, feestelijker effect geven door er een groter patroon in heldere kleuren voor te gebruiken.

Een vrouw verpakte een paar babysokjes in zacht rose flanel, met kleine lammetjes bedrukt. Het geschenk van haar moeder was verpakt in donzig organdi over wit vloeipapier heen, met een vleugje parfum op de stijf opstaande strik van organdi.

Als u toch nog in uw naaimand aan het zoeken bent, zie dan die stukjes kleurig bedrukt katoen niet over het hoofd, die uitstekend geschikt zijn voor kindercadeautjes of strengetjes glinsterende lovertjes voor de meer pronklovede kennissen die op uw lijstje staan. Misschien vindt u nog stukjes vilt die in de vorm van sinterklazen, of andere symbolen kunnen worden geknipt om daarna op de pakjes te worden geplakt.

Wat de overige manieren om uw sinterklaascadeautjes economisch te verpakken en op te sieren betreft, is de keuze even ruim als uw eigen fantasie. De kans bestaat dat u, wanneer u eenmaal een proef hebt genomen met enkele van deze suggesties, zelf vele nieuwe ideetjes zult krijgen. Evenals een vrouw die wij kennen kunt u eventueel zelfs naar de roomspuit grijpen, waarmee u taarten opmaakt. Op de duur zult u in uw eigen huis onbepaalde hoeveelheid versierselen aantreffen, die uw verpakkingen minder saai en conventioneel kunnen maken en aan elk pakje die echte persoonlijke noot zullen toevoegen.

dames gehaakte bedslofjes, passend bij hun meest gedragen nachtjapon. Bij deze geschenken had oma voor iedereen een persoonlijk versje geschreven. Dit alles had haar een massa tijd gekost en ze had er lang over moeten nadenken, maar dat was feitelijk wel goed voor haar geweest. Als je creatief bezig bent, had je niet zoveel tijd om aan je eigen gekrenkte gevoelens te denken.

Chris en Sarah en hun kinderen waren toch zo aardig voor haar geweest. Ze mocht niet klagen, behalve dat Chris en Sarah 's-avonds zo vaak uit waren en 's-middags verontschuldigde Sarah zich bijna dagelijks, dat ze naar de bibliotheek moest of dat ze ging winkelen.

Bovendien waren ze nogal klein behuisd. Ze sliep op de kamer van Janice, die in de stad werkte en 's-avonds met jongens uitging. Ze wist, dat het lastig voor Janice was dat zij haar kamer met oma moest delen en deed dus nooit het licht aan om zich uit de kleden en stapte dus maar rond in het donker om haar nachtjapon en pantoffels te vinden.

Jaap en Laura waren haar heel vaak komen opzoeken, maar ze hadden geen enkele keer zo iets gezegd als: „Wilt u niet liever weer thuiskomen, moeder?“ Ze dacht dan ook, dat ze bij Jaap en Laura al veel langer was blijven plakken dan hun lief was geweest.

Nu was het de vooravond voor 5 december en ze zouden deze Sinterklaas allemaal doorbrengen bij Jaap en Laura. Ze zouden het gebruikelijke programma afwerken, dat grotendeels bestond uit zang en opzeggingen door de kleintjes. Daarna zouden de pakjes worden opengemaakt en zouden er wat lekkernijen worden geserveerd, alvorens elk gezin weer naar zijn eigen huis ging om de komst van Sint Nicolaas af te wachten.

Oma Jansen had altijd in de veronderstelling geleefd dat de familie bij Jaap en Laura bijeenkwam omdat zij bij hen inwoonde. Nu realiseerde ze zich, dat ze dit deden omdat hun huis veel groter was. Dit jaar zou het anders zijn. In plaats dat zij er zou zijn om als één der gastvrouwen de anderen bij hun komst te begroeten, kwam

ze nu alleen maar als gast bij Jaap en Laura thuis.

Oma Jansen kreeg plotseling de neiging om haar met kant omzoomde zakdoek tevoorschijn te halen en daar de tranen in te storten, die ze nu al zo lang had bedongen. Maar ze mocht met Sinterklaas niet aan haar verdriet toegeven, dat nooit! Het leven was vaak zwaar voor haar geweest en nu ze tegen de zevenenzeventig liep, wilde ze het niet opgeven. Wat zei opa Jansen ook weer altijd? „Houd je kiezen op elkaar, Suzan, op de een of andere manier komt alles wel weer op zijn pootjes terecht!“

„Oma, bent u klaar om mee te gaan?“ vroeg Sarah. „Oma“, zei Sarah altijd en toch was ze haar eigen dochter. Het maakte, dat ze zich zo oud voelde. Natuurlijk wist ze wel, dat Sarah dit deed om haar kinderen een voorbeeld te geven.

„O jawel, Sarah, ik ben al klaar op mijn mantel en mijn sjaal na“.

„Ronnie, ga jij oma's mantel eens halen uit de gangkast. En laat de sjaal niet vallen, die in de mouw zit“. Nu wendde Sarah zich tot de anderen. „Gaan jullie allemaal maar in de auto zitten“.

Toen waren ze opeens onderweg naar Jaap en Laura. Het lieve oude huis zag er zo aardig uit, alle groenblijvende bomen en struiken in de tuin waren bezaaid met sneeuwvlokken, die flonkerden als sterren in het donker.

De overgordijnen waren opengetrokken en de kousjes die ze vorig jaar allemaal had gemaakt hingen aan de schoorsteenmantel. Zu hadden er dus toch wel aan gedacht die te gebruiken, ook al was zij er niet bij geweest om het voor te stellen.

Nu zwaaide de voordeur open en Jaap en Laura riepen allebei: „Allemaal prettige feestdagen!“

„Welkom thuis, moeder“, zeiden Jaap en Laura tegelijk; toen keken ze elkaar aan en begonnen zachtjes te lachen.

„Moeder, u kunt uw sjaal en uw mantel net zo goed meteen naar boven brengen“.

Jaap nam haar ene arm en Laura de andere en zo namen ze haar samen mee de trap op. Misschien wilden ze

haar niet eens in de huiskamer hebben, maar toch hadden ze gezegd: „Welkom thuis, moeder“. En waarom volgden al die anderen hun nu op de voet?

Met een wijds gebaar deed Jaap de deur van haar oude kamer open en er viel een stilte over de gehele familie, zelfs over degenen die nog onderaan de trap stonden. Oma Jansen hield haar adem in en keek haar ogen uit. Daar was immers een wonder gebeurd!

In plaats van het oude, vaalbruine bloemetjesbehang waren de muren nu prachtig zacht-rose getint. Ook het oude, grijsgeschilderde houtwerk was nu allemaal rose geverfd. Het dierbare oude bed, de toilettafel en de spiegelcommode waren helemaal opnieuw gefineerd in eikehout. De geheel beklede armstoel was van een nieuwe stoffering voorzien in een beeldige blauwe tint. De vloer was bekleed met een vast tapijt in een zachtblauwe kleurschakering. Voor de ramen hingen gebloemde cretonnen overgordijnen. Het patroon daarvan bestond uit rose en blauwe bloemetjes, uitgevoerd in het kleurenschema van de kamer.

„Sarah heeft de gordijnen gemaakt, moeder“, zei Laura, „daarom heeft ze u zoveel alleen gelaten, ze zat ieder ogenblik hier te naaien. En hier liggen die schattige gehaakte kleedjes die u mij gegeven had. Ik vind zo nog altijd even prachtig, maar ze schenen nu eenmaal in deze kamer thuis te horen.“

„Ja, inderdaad maken ze het nog juist een tikje gezelliger“, mompelde oma.

Dat was nu net iets voor Laura, iemand anders iets te geven waar ze zelf zo aan gehecht was geweest. Waarom had ze een tijdlang haar onzelfzuchtigheid in twijfel getrokken? Oma Jansen had een groot brok in haar keel, maar ze moest nu toch iets zeggen. De familie zou anders nog denken dat ze ondankbaar was. Wat zei James nu weer?

„De hele familie heeft meegeholpen, moeder. Ze hebben met liefde geholpen, met hun handen en met hun geld en we hebben het allemaal erg fijn gevonden dit te kunnen doen. U

wordt vervolgd op blz 368

Het verloren snorrepotje

DOOR BLANCHE BOSHINSKI

Donsbontje wist niet, dat het de vooravond van Kerstmis was. Ze wist evenmin, dat zijzelf een Kerstverrassing was, die dus verborgen moest blijven in het souterrain.

Al wat Donsbontje wist, was dat ze verdriet had. Moesje Poes was niet bij haar en ook haar donzige broertjes en zusjes waren niet meegekomen naar dit grote huis met zijn vreemde nieuwe geuren. Tot overmaat van ramp was ze haar snorrepotje kwijtgeraakt en ze kon nu niet meer spinnen.

„Misschien heb ik het verloren, toen ik vanavond met die dame door het huis kwam”, zei ze tot zichzelf. „Ik moet er nu meteen maar eens naar gaan zoeken.”

Ze kroop uit de doos met het zachte rose dekentje en ging het keukenrapje op.

Van achter een deur hoorde ze een bekend geluid. Dat zou haar snorrepotje wel eens kunnen zijn. Brzzzzzz, sjrrrrrr

Stilletjes gleeed Donsbontje door de deuropening en kroop langs het dikke tapijt.

„Het komt uit dat bed”, zei ze bij zichzelf. Ze begroef haar klauwtjes in de dekens en klauterde omhoog.

Brzzzzzz, sjrrrrrr. Oef, wat een zware snorrepot was dat! Terwijl Donsbontje naderbij kroop ging het op en neer onder het dek. Toen het kleine katje de plek waar het geluid vandaan kwam begon te beklimmen, sprongen de dekens omhoog en de slapende man keerde zich op zijn andere zij. Met een paar dwaze bokkesprongen buitelde Donsbontje van het bed af. Bibberend ineengedoken bleef ze als een pluizig balletje onder de toilettafel zitten.

„Ik zal nooit meer blij kunnen zijn zonder mijn eigen snorrepotje”, mi-auwde ze o zo zachtjes.

Net toen de grijze dageraad op haar tenen, even zacht als een poesje, de slaapkamer binnensloopt, spitste Donsbontje verheugd haar oortjes. Vlakkbij haar hoorde ze nog een snorrepotje!

Het stond aan de overkant van de vestibule. Vlug wipte Donsbontje de aangrenzende kamer binnen. Het gesnor kwam van een klein tafeltje naast het bed van Tante Truus. Op hetzelfde

zei de jonge Mike. „Hij zou terug moeten komen om te vernemen, dat hij geen ongeluk heeft meegebracht, maar dat die jongens terwille van hem hun wilde haren verloren hebben!” Mike zuchtte eens. „Kerstverhalen behoren immers een goede afloop te hebben!”

De vreemdeling stond op. Hij scheen de hele kamer te vullen, terwijl hij de pet van zijn hoofd rukte. Zijn haar was sneeuwwit, maar het licht van de onafgeschermd lamp die van het plafond neerhing veranderde de kleur van die haren in die van door de zon gerijpte tarwe.

De ogen van kleine Mike werden zo groot als theeschotelletjes en het enige geluid in de kamer was het zachte gesis van het gaskachelletje. Toen deed Opa een stapje vooruit. Zijn gezicht weerspiegelde een in vulling gegane droom, toen hij de uitgestoken hand van de zeekapitein omvatte.

„Olaf! — Olaf!” fluisterde Opa. De kleine Mike sloop heel stilletjes de kamer uit. Ergens scheen het hem gepast toe, dat die twee oudjes het verhaal alleen ten einde toe zouden vertellen. Maar hij glimlachte en drukte blij de gelukkige afloop aan zijn hart.

me niet bevalt — de afloop”

De vreemdeling lachte stilletjes voor zich heen. „Hoe zou het dan af moeten lopen?”

„Olaf zou terug moeten komen!”

Er gaat door alle landen
een trouwe kindervriend.
Geen oog kan Hem aanschouwen,
maar Hij ziet ieder kind.
De hemel is Zijn vaderland:
Hij is des Vaders afgezant.

moment dat het katje zich uitrekte om haar snorropje te pakken, draaide Tante Truus zich om in bed en drukte op een knopje.

"Waarom heb ik vanmorgen die wakker toch af laten lopen?" vroeg ze slaperig. "O ja, de kalkoen! Ik moet de kalkoen in de oven zetten."

Toen Tante Truus met haar voeten rondtastte naar haar pantoffels, traptte ze bijna bovenop Donsbontje. Dat arme diertje! Ze wou maar, dat ze in het souterrain was blijven zitten op haar zachte rose dekenjje. Ze was juist op zoek naar het trapje om weer naar beneden te gaan, toen een luid gesnor vlak naast haar maakte dat ze een luchtsprong deed, haar staartje uitzette en blazend haar rugje kromde. "Zo'n snorrepot zou voor mij veel te groot zijn", dacht het poesje, zich achter een stoel verschuilend.

Klaartje, Arie en Bianca kwamen de kamer door gehold en pakten de telefoon op, die meteen met snorren ophield.

"'t Is Oma!" juichten ze. "Ze belt op om ons een vrolijk Kerstfeest toe te wensen. Vrolijk Kerstfeest, Oma", riepen ze allemaal in de telefoon. Toen juichten ze: "Vrolijk Kerstfeest, Mam-mie en Pappie! Allemaal een vrolijk Kerstfeest."

Nog nooit van haar leven had Donsbontje zoveel geschreeuw en geraas bij elkaar gehoord. Ze glipte stil een kamer binnen en verstopte zich in een stapel witte en rode Kerstpakketjes. "Miauw", zei ze zachtjes, toen er een takje dennegroen met engelhaar tegen haar neusje sloeg.

Nauwelijks was Donsbontje weggekropen achter twee pakjes met rode strikken, toen het hele gezin binnenkwam en ze allemaal ergens op de vloer gingen zitten.

"De duisternis viel in en hij keerde niet terug. Nu zadelden ook de jongens hun paarden en vormden een slagorde om de boer te gaan zoeken, waarbij ze elkaar telkens toeriepen, zodat niemand in de storm zou kunnen verdwalen. Na uren zoeken vonden zij de oude boer, die van zijn paard was gevallen en half in de sneeuw begraven lag. Ze wikkelden hem in hun jassen en droegen hem naar een hutje. De oude man gloeide echter van de koorts en zonder geneesmiddelen en warm voedsel zou hij zeker sterven."

"Toen gingen de jongens er om loten om uit te maken, wie er hulp moest gaan halen. Het lot viel op Mike. Hij reed uit, met zijn pet over zijn ogen getrokken tegen de verblindende sneeuw. Spoedig was hij verdwaald in een witte wereld vol duisternis. Toch reed hij nog door, in de hoop dat zijn paard hem wel naar huis zou brengen. Toen schrok zijn paard van een onbekend geluid en Mike viel op de grond. Hij greep naar de teugels van zijn paard, maar dat was al weg. Mike stond op en strompelde voort. Hij bad — deze Mike, die nog nooit eerder had gebeden — hij bad om kracht, om hulp te vinden voor zijn vrienden en

voor de oude boer, die hen allen zo begunstigd had. Na een hele poos te zijn voortgesukkeld, wist hij echter, dat zijn kracht was verdwenen. Hij struikelde en viel. Toen omsloten zijn handen iets — een paal, die in de sneeuw stond opgericht. Bovenaan die paal was een korenschoof bevestigd. De paal van Olaf! En die paal van Olaf reddde het leven van de oude boer, want nu wist Mike de boerderij wel te vinden en kon er hulp worden gezonden."

"En wat is er met die andere jongens gebeurd?" vroeg de vreemdeling. Opa scheen geheel in dromen verzonken te zijn en dus vervolgde de kleine Mike nu het verhaal. "Die zijn daarna wel anders geworden. Ze gingen een oppassender leven leiden en probeerden goede zoons voor de oude boer te zijn. De meesten van hen wonen hier nog in de omgeving en veel van hun zoons en dochters ook."
"En dat is de reden", besloot grootvader nu, "voor die korenschoven."
"Werd er dus nooit meer een spoor van Olaf gevonden?" vroeg de vreemdeling.
"Nee", zei de jonge Mike. "Dat is juist het gedeelte van het verhaal, dat

De kleine Mike trok zijn stoel wat dichterbij de kachel, stomverwonderd, dat Opa zelf eenmaal die jonge Mike uit het verhaal was geweest — een wilde, ruwe klant.

„Waarom verweerde die Olaf zich dan niet?” kwam de stem van de vreemdeling uit de duisternis.

„Dat heeft hij op een keer ook gedaan. Op een Kerstavond, toen het sneeuwde en koud was — bijna net als vandaag. Olaf had een korenschoof aan een paal opgehangen en die paal enkele tientallen meters van het huis in de grond gezet. Voor de vogels”, had hij gezegd. „Dat is zo de gewoonte in mijn vaderland.”

„De jongens lachten hem uit, ze trokken die paal omver en strooiden het graan overal rond. Keer op keer zette Olaf er een nieuwe paal met een korenschoof voor in de plaats. Tenslotte werden de jongens het spelletje moe en lieten de paal staan. Later op de dag zag Mike evenwel een vogel rondom het koren heen fladderen. Hij nam een katapult en doodde de vogel. Olaf zag het. Hij rende erheen, raakte de vogel met tedere vingers voorzichtig aan en keerde zich toen tegen Mike, met ogen waarin een blauw vuur

flitste. Hij wierp Mike op de grond en liet zich bovenop hem vallen.

„De andere jongens, geschrokken van Olafs hevige woede, begonnen aan hem te trekken. „Schei uit! Je vermoordt hem nog!” riep één van hen.

„De razende boosheid trok weg uit Olafs ogen. Hij stond daar met een uitdrukking van diepe droefheid op zijn gezicht. „Dan ga ik nu maar weg”, zei hij zachtjes. „Ik breng alleen maar ongeluk over dit huis. Mijn hart doet pijn. Zodra ik me beter voel, kom ik misschien weerom.” Toen knoopte Olaf zijn jekker hoog aan de hals dicht en verdween in de neerddwarrelende sneeuw.

„De schrik sloeg die jongens om het hart, toen de sneeuwbuï aanwakkerde tot een ware sneeuwstorm. Het was zeker dertig kilometer naar de dichtstbijzijnde stad. Olaf zou beslist onderweg omkomen! Ze gingen dus naar de boer toe en vertelden hem wat er gebeurd was.

„De veehouder richtte zich in zijn volle lengte op en zei: „Jongens, waarin ben ik toch tegenover jullie tekort geschoten?” Vervolgens zadelde hij een paard en reed uit in de sneeuwstorm, op zoek naar Olaf.

Opeens fladderde er een groot stuk wit vloeiend papier omlaag en kwam bovenop het kleine katje terecht. Daarna volgde er een groen lint en verder nog wat zilverpapier. Onder de steeds hoger wordende berg verpakingsmateriaal, afkomstig van de Kerstgeschenken, drukte het poesje zich in stilte plat tegen de grond.

Donsbontje rilde. Haar witte voorpootjes vouwde ze netjes onder haar kinnetje op. Ze knipte een oogje dicht en deed het dan weer open. Oogje dicht en oogje open. Oogje dicht en dan weer op een klein kiertje open. Dicht...

De volgende gewaarwording die Donsbontje kreeg was, dat er overal om haar heen gekraak en geritsel ontstond. Ze werd met een grote armvol papier opgenomen en hoog in de lucht getild.

„Dit zal ik maar even naar buiten brengen”, zei Arie, vlak aan poesjes oor, maar Donsbontje, die wel haar snorrepotje kwijt was, had haar mi-auwdoosje niet verloren. Ze stelde het in op volle kracht en krijste: „Miau!”

„Wat is dat?” vroeg Arie, terwijl hij verschrikt alle papieren liet vallen. „Waar is het?” vroeg Bianca.

„Hier”, zei het kleine Klaartje, toen ze Donsbontje daar midden in de hoop zacht papier zag zitten.

„Dat was nu jullie Kerstsurprise voor na het eten”, lachte Mammie en Pappie zei: „Ik geloof, dat ons kleine Donsbontje zo lang niet kon wachten.”

„Nu heb ik weer een tehuis”, dacht Donsbontje, zich behaaglijk in kleine Klaartje's armpjes vlijend, terwijl ze door Arie en Bianca beurtelings werd geaaid.

Toen, plotseling, terwijl ze haar klauwtjes zachtjes in Klaartje's armpje begon te duwen, voelde Donsbontje iets kriebelen in haar keeltje. Eerst heel zacht, maar toen al sterker en sterker.

Donsbontje lachte stilletjes voor zich heen. „Ik was dus voor de kinderen hier een Kerstverrassing voor na het eten, maar nu heb ik toch ook nog een verrassing voor mezelf. Ik dacht, dat ik een spinnend snorrepotje nodig had om me blij te maken, maar als ik blij ben, dan heb ik mijn snorrepotje hier immers altijd van binnen zitten.”

„Vrolijk Kerstfeest”, fluisterde kleine Klaartje in Donsbontje's oor, en „van 't zelfde, hoor!” snorde het poesje tevreden terug.

De Korenschoof

DOOR BEHNADINE BEATTE

Het was Kerstavond. De jonge Mike zat aan het venster van zijn woning en tuurde naar het westen langs de straatweg. Nog juist kon hij de lichten van het benzinstation van de oude Mike zien, die door de neer-dwarrelende sneeuw heen flikkerden. Aan weerszijden van de straatweg stond voor elk huis een lange paal, waaraan een korenschoof was opgehangen.

"Moe", riep de jonge Mike, "mag ik naar Opa toe?"

"Je wilt natuurlijk Opa's kerstverhaal nog eens horen", zei Moe, terwijl ze naast hem kwam staan. "Soms denk ik, dat we al die korenschoven daar meer voor Opa's plezier ophangen dan ergens anders om."

"Nee", zei Mike, "dat doen we voor de vogels en voor Olaf."

"Hml" zei Moe. "Iedereen, behalve jouw Opa, weet dat Olaf al jaren dood is. Niemand zou die storm hebben kunnen overleven."

Mike veronderstelde, dat zijn moeder gelijk had, maar het was te erg. Opa wilde, dat zijn Kerstverhaal een beter slot zou hebben — dat het

goed zou aflopen — en dat wilde de kleine Mike nu juist ook zo graag.

"Nu, ga dan maar", zei Moe, "maar sluiten jij en Opa wel tegen tien uur de zaak en kom dan thuis."

Toen Mike het benzinstation bereikte, reed er juist een grote wagen de oprit in. Een lange man liet zich achter het stuur vandaan glijden. Hij droeg een keurig uitziend donkerblauw uniform en een met goud gegalonneerde pet met een klep. Op de een of andere manier leek hij meer dan levensgroot, zoals zijn gestalte zich aftekende tegen de donkere, besneeuwde prairie. Mike zette grote ogen op, toen hij hoorde hoe zijn grootvader die man "kapitein" noemde. Mike had immers nog nooit eerder een zeekapitein gezien.

"Zeg eens", vroeg de vreemdeling, "waarom hangen er hier korenschoven voor de huizen?"

De oude Mike veerde op. "Hebt u even tijd om naar een verhaal te luisteren?"

"Voor een verhaal altijd", sprak de man van de zee.

"Kom dan maar mee naar binnen", zei Opa, "daar is het warm." De vreemdeling schudde zijn hoofd, toen Opa hem een stoel aanbood naast het zissende gaskachelkje. In plaats daarvan trok hij de klep van zijn pet nog wat dieper over zijn ogen en zette zich neer in een beschaduwd hoekje van het kleine vertrek. Grootvader nam zijn gewone plaats naast de kachel in en Mike ging naast hem zitten, in de hoop dat er geen klanten zouden komen storen als Opa bezig was het verhaal te vertellen.

"Eens, vele jaren geleden", begon Opa, "woonde hier een soort veehouder met zijn vrouw. Het waren mensen, die veel van kinderen hielden. De

jaren gingen voorbij, en toen er geen kinderen kwamen tot zegen van hun huiselijke haard, begonnen ze de zorg op zich te nemen voor dakloze jongens die op hun weg kwamen. De tijds waren er velen die geen tehuis meer hadden, want het was in de

dagen van de grote malaise, toen het land door honger werd geteisterd. Eerst kwam er één jongen aanwaaien en toen nog één, net zo lang tot alle kamers van het huis van die veehouder vol dakloze jongens zaten. Het was een ruwe bende, dat stel jongens, ze waren ruig en wild. Altijd was die boer bezig ze op school of in de stad uit de een of andere moeilijke situatie te redden. Vele mensen in de omtrek zelden, dat hij die jongens alleen maar grootbracht voor de gevangenis. Misschien was dat ook wel zo — inderdaad was het een troep halve wilden!

"Toen, op een voorjaarsdag, kwam er een heel ander soort jongen binnen vallen. Hij was groot van stuk en zijn haar had de kleur van in de zon gerijpte tarwe. Als zijn naam gaf hij op Olaf Jensen. Hij kwam uit een land ver overzee en hij was zo sterk als een winterstorm. Toch had hij iets eigen-

aardig vriendelijks en zachtzinnigs over zich. Bloemen die hij plantte gingen vlugger bloeien dan andere, de vogels begonnen te zingen als hij in de buurt was en zelfs de nijdigste mopperaar kwam tot bedaren op het horen van Olafs stem."

De kleine Mike keek op, want hij wist, dat zijn grootvader zijn verhaal op dit punt even zou onderbreken, zoals hij altijd deed. Hij wist ook, dat er dan een afwezige blik in de ogen van de oude Mike zou zijn, bijna alsof hij de stem van Olaf weer hoorde.

"Ja", liet de rijzige vreemdeling zich zachtjes ontvallen.

"De jongens hielden niet van Olaf", ging Opa voort. "Hij was anders dan zij en soms sprak hij in een vreemde, buitenlandse taal. Ze meenden ook, dat de oude boer en zijn vrouw meer voor die Olaf voelden dan voor hen en ze werden jaloers. Als de boer en zijn vrouw er niet bij waren, kwelden de andere jongens Olaf met alle mogelijke gemeene streken die zu maar konden bedenken. De grootste belhamel was een jongen, die Mike heette.

"Dit bedroefde Olaf, die al wat leefde liefhad."

Hoe leert een leraar ? Een tot nadenken stemmende vraag stellen

DOOR LOWELL L. BENNION

Socrates, die van 469?—399 v. Chr. leefde, een beroemd wijsgeer en zoeker naar wijsheid, is vermaard om zijn naar hem genoemde onderwijsmethode. Deze bestaat eenvoudig hieruit, dat men de mensen naar hun mening vraagt en dan net zo lang vragen blijft stellen naar aanleiding van hun antwoorden totdat deze een goed sluitend geheel vormen en logisch zijn.

Alle grote leraars vóór en na Socrates hebben vragen gesteld. Ze hebben zich er niet mee vergenoegd, zichzelf te horen praten en uitleggen, maar ze stelden er belang in hun toehoorders aan het denken te zetten. Zij waren de opvatting toededaan dat onderwijzen feitelijk zelf leren is. Dit vragen stellen heeft Socrates het leven gekost, maar toch heeft het door de eeuwen heen talloze denkers er toe aangezet zijn onderwijsmethode over te nemen.

In de godsdienst is het stellen van vragen evenzeer op zijn plaats als in de wijsbegeerte. De Meester van alle leraars heeft gezegd:

„Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden.” (Mattheüs 7:7). Zelf onderwees Hij vaak door middel van vragen, van gelijkenissen die vragen uitlokten en van wedervragen. (Lees een van de vier evangeliën door om eens na te gaan hoezeer de Heiland gebruik maakte van het stellen van vragen). De herstelling van het Evangelie is begonnen met de vraag van de jongen Joseph Smith. Niet alleen zijn eerste visioen, maar bijna elke openbaring die deze profeet ontving was in antwoord op de een of andere vraag.

De kunst van het stellen van goede vragen behoort tot de kundigheden, waarin een doeltreffende zondags-schoolleraar bedreven behoort te zijn.

1. Wat is de bedoeling van het stellen van vragen?

Deze moeten dienen om de leerlingen tot nadenken te stemmen, hen aan het denken te zetten en ze in het leerproces te betrekken. Goede vragen zijn vragen waarover (diep) moet worden nagedacht.

Er zijn twee soorten vragen, die niet aan dit doel beantwoorden. De eerste soort is de vraag, die alleen met „Ja” of „neen” beantwoord kan worden, zoals bijvoorbeeld: „Is

Jezus Christus onze Verlosser?” Een meer tot nadenken stemmende vraag zou zijn: „Waarvan verlost Jezus Christus ons?” Of: „Waarom hebt u een Verlosser nodig?” Vragen die met „ja” of „neen” te beantwoorden zijn, sporen de leerlingen slechts weinig tot nadenken aan en daar schiet de klas gewoonlijk niet veel mee op. Van deze vragen moet men dan ook een spaarzaam gebruik maken en meestal zal het nodig zijn er een meer tot nadenken stemmende vraag op te laten volgen.

Een tweede soort vragen die hun uitwerking missen en die vaak in een opeenvolgende reeks worden gesteld, is van het genre dat naar de bekende weg vraagt (dat doorgaans wordt gevolgd door een vanzelfsprekend antwoord), bijvoorbeeld: „Moeten we iedere dag bidden? Kwetsen wij de mensen als wij onvriendelijk zijn? Is het beter de mensen te haten of hen lief te hebben?”

De beste vragen zijn die welke aanleiding geven tot nadenken en een bijdrage leveren tot de verwezenlijking van het doel waar de hele les om draait. Het is dan ook vaak verstandig om deze uit te werken naar aanleiding van één enkele vraag of voort de borduren op drie of vier principiële vragen, die aan de les ten grondslag liggen en die gelegenheid geven om er wat dieper op in te gaan. Bijvoorbeeld: „Wilt u ons ieder op zijn beurt vertellen in welk opzicht u God liefhebt en dit dan nader toelichten met een ervaring uit uw eigen leven?”

2. Hoe kan een leraar zijn leerlingen aanmoedigen om zijn vragen te beantwoorden en zelf spontaan vragen te stellen?

Een 14-jarig meisje zei eens: „Ik heb er een hekel aan als een leraar een vraag stelt, om mijn antwoord lacht of het verwerpt omdat ik het niet precies met zijn eigen woorden zeg en die daarna zijn eigen vraag beantwoordt. Geef mij maar een leraar die met respect mijn antwoorden en zelfs mijn vragen aanhoort”. Er is geen geschikter plaats om blijk te geven dat men de eigen vrije wil, de persoonlijkheid en de waardigheid van een ander menselijk wezen weet te eerbiedigen dan in de klas, waar iedereen in het openbaar optreedt voor zijns gelijken. Gezegend is de leraar die, door zijn ongeveinsde nederigheid, liefde en fijngevoeligheid een open en vertrouwelijke sfeer in de klas weet te scheppen, waarin de leerlingen zich vrijmoedig genoeg voelen om veel zelf aan het woord te zijn en ook vragen te stellen.

Eén van de beste manieren om vragen van de leerlingen uit te lokken en hun geest ontvankelijk te maken voor het zaad dat men daarin wil planten, is de klas onder te verdelen in groepen van vijf tot acht personen; stel dan voor elke groep een voorzitter en een secretaris aan en vraag of elk groepje leerlingen drie vragen naar voren wil brengen met betrekking tot het te behandelen onderwerp, bijvoorbeeld: bekering. Die vragen moeten worden opgeschreven en aan de leraar overhandigd. De leerlingen zullen zich dan interesseren voor elkanders vragen. De goed onderlegde leraar kan deze vragen dan vliegensvlug rangschikken om er een zinvolle discussie van te maken. In de klas is eigenlijk niets van zoveel betekenis als het door de leerlingen zelf naar voren laten brengen van gedachten.

Een krokodil gaat niet naar de zondagsschool

DOOR JANICE DIXON

Daantje was drie jaar geworden.

„Als je drie bent, kun je naar de junior-zondagsschool“, had Daantjes moeder hem gezegd. Daar dacht hij nu weer aan, omdat het vandaag zijn derde verjaardag was.

„Ik wil nu naar de zondagsschool“, zei Daan en hij trok zijn nieuwe kousjes en zijn splinternieuwe schoentjes aan.

„'t Is morgen pas zondag“, zei zijn moeder tegen hem, „en vandaag is 't zaterdag. We gaan straks naar de dierentuin om alle dieren te bekijken“.

„Gaan de dieren uit de dierentuin ook naar zondagsschool?“ vroeg Daan.

Zijn moeder begon te lachen en zei: „Welnee, die dieren zouden immers niet weten hoe ze zich in de zondagsschool moesten gedragen?“

De poort van de dierentuin leek wel zo hoog als de hemel en er bovenop lag aan iedere kant een stenen poema. Daan holde vlug door de poort heen, zodat die poema's hem niet meer konden zien. Op datzelfde moment hoorde hij een luid gebrul, net zo hard als het geluid van de donder, zelfs als hij een kussen over zijn oren trok. Daan greep de hand van zijn moeder stevig vast en ze liepen in de richting vanwaar het geluid was gekomen. Een marmeladekleurige leeuw stapte heen en weer in zijn kooi. Om de zoveel passen opende hij zijn muil en liet een vreselijk gebrul horen.

„Nu weet ik, waarom die leeuw niet naar zondagsschool gaat“, zei Daan. „Hij maakt veel te veel lawaai“.

Het gebrul van de leeuw deed het gebabbel van de apen verstommen en Daan rende naar ze toe om te zien hoe ze aan de stangen heen en weer slingerden en in de tralies op en neer klauterden. De ene aap zat de andere achterna, al maar in het rond. Een klein, bruin aapje met ernstige ogen ging ondersteboven aan de tralies hangen en keek tussen zijn beentjes door naar Daan.

„Jullie kunnen niet naar de zondagsschool gaan“, zei Daan, „want jullie kunnen nu eenmaal niet still zitten“.

De ezel was zacht en bruin en hij had een warme, vochtige neus. „Hij lijkt op een paard, behalve zijn oren“. Maar toen de ezel zijn bek opendeed en „ia, ia“ balkte,

kreeg hij van Daan een standje. Hij zei: „In de zondagsschool kunt je toch niet zo hard gaan zitten lachen!“

De os liep achter een dubbele omheining van zwaar staaldraad, maar toen hij Daan zag aankomen, holde hij naar hem toe en probeerde hem met zijn scherpe horens te stoten. „Jij moet eens leren ophouden de mensen te stoten“, waarschuwde Daan hem, „anders kun je nooit naar de verhalen luisteren.“ Maar de os schudde maar eens met zijn puntige horens.

Toen Daan dicht bij de kooi van het nijlpaard kwam zag hij overal op de vloer eten verspreid liggen. Het nijlpaard scheen zich er niet om te bekommeren. Hij lag onder water te slapen en liet alleen zijn neus zien. Aan de ene kant van de kooi lag wat sla en aan de andere kant lagen een paar sinaasappels. De hele vloer was bedekt met hooi en in het water dreef een wortel, die bijna de slaperige snuit van het nijlpaard raakte.

„In de Kerk gooien we geen etenswaren of iets anders op de vloer“, zei Daan. „We zorgen goed voor ons gebouw“. Het nijlpaard geeuwde, opende zijn grote muil, slikte de wortel in en ging toen weer slapen.

De krokodil lag rustig in zijn kooi te slapen. Daan riep hem toe: „Heidaar, krokodil!“ Maar het dier verroerde geen vin en knipperde zelfs niet met de ogen. De oppasser wierp hem hat voedsel toe en weer riep Daan, maar nu een beetje harder: „Heidaar, krokodil!“ De krokodil bleef stil liggen. Hij leek op een groot beest van plastic waar je in het bad mee kon spelen. „Als die ouwe krokodil niet luistert, dan hoort hij nooit de liedjes en de verhalen“.

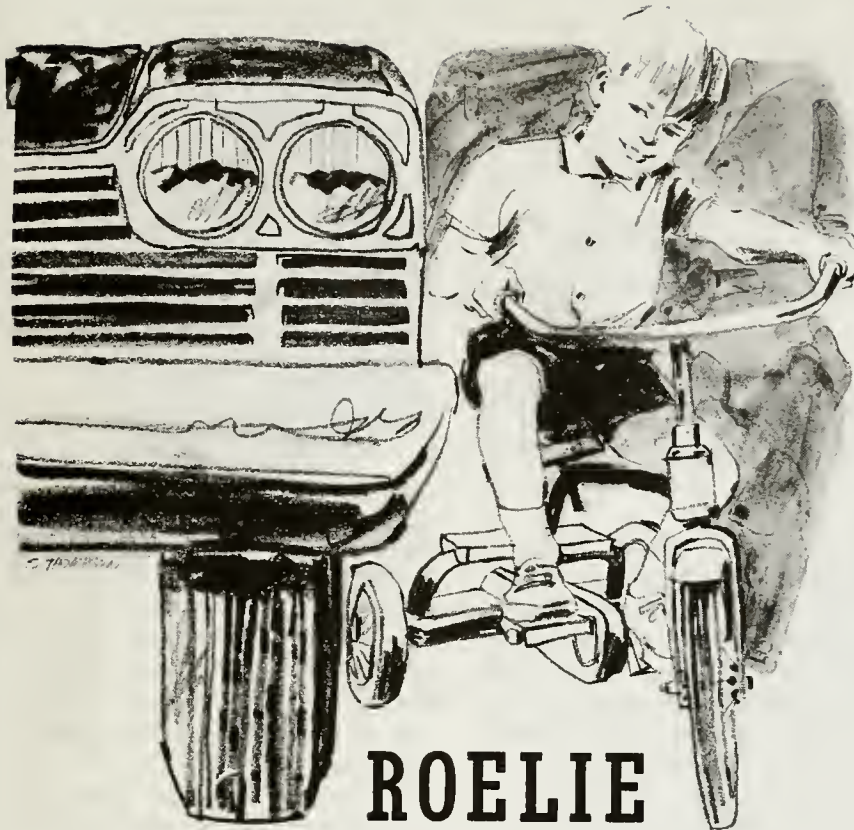
Daan bezocht alle dieren in de diergaarde, maar hij zag er niet één die wist hoe hij zich in de zondagsschool zou moeten gedragen. De olifant was het laatste dier dat zij in de dierentuin te zien kregen. Daan wachtte altijd tot het laatst voordat hij die bezocht, omdat het zijn lievelingsdier was. Daans moeder vertelde hem dat een olifant jarenlang iets onthouden kon. Hij keek toe hoe de kolosale, grijze olifant in het rond liep. Toen de olifant Daan zag aankomen, kwam hij naar de afrastering van zijn domein toe en stak zijn slurf naar hem uit.

„Hij weet nog wie ik ben!“ lachte Daan en gaf hem de broodkruimels die hij in een zakje had meegebracht.

„En ik zal er goed aan denken hoe ik me moet gedragen in de zondagsschool. Ik zal me herinneren, dat ik niet zo'n lawaai mag maken als de leeuw, dat ik niet mag zitten wiebelen zoals de apen, dat ik niet zo hard mag lachen als de ezel en dat ik anderen niet zit aan te stoten zoals de os. Ik zal niet zo'n rommel maken als het nijlpaard en ik zal vooral oplettend luisteren als er geschiedenissen worden verteld. Ik ga er niet bij zitten slapen, zoals de krokodil“.

Toen Daantje de volgende dag naar de zondagsschool ging, heeft hij dan ook inderdaad aan dit alles gedacht.

ROELIE

DOOR LOWELL M DURHAM JR.

„Ik kan werken als een man!“ hield Roelie vol. Uitdagend stond hij voor me, met zijn neus in de lucht en zijn handen op zijn tengere heupen. Zonder een schijn van kans had ik geprobeerd hem duidelijk te maken, waarom een klein, vierjarig broertje me niet kon helpen bij een reparatie aan de onderkant van onze gemeenschappelijke auto. Zijn blauwe overall was verschoten, maar schoon en ik wist dat mans heel boos op ons zou zijn als zijn schone kleren helemaal onder de smeer kwamen te zitten.

Roelie scharrelde wat om de wagen heen, raapte een schroefsleutel op en begon daarmee op de dop van de wielnaaf te slaan, eerst zachtjes, maar bij iedere slag harder en sneller. In een opwelling van boosheid rukte ik de sleutel uit zijn knuistjes en gaf hem een tik op zijn hand. Op hetzelfde ogenblik begon hij te huilen en geheel ontmoedigd om de auto heen te draaien. Het volgend ogenblik was hij er weer, zuigend op zijn rechter wijsvinger, terwijl hij met zijn linkerhand verontschuldigend aan zijn rechter oorlelletje trok. Dit was voor Roelie een teken dat hij doodmoe was of zich gekrenkt voelde.

Ik ging door met mijn werk onder de auto en deed mijn best om net te doen alsof hij er niet was. Ik kon wel zien, dat zijn gekrenkte gevoelens reeds tot rust begonnen te komen. Hij nam me koeltjes vanuit zijn ooghoeken op; toen sprong hij vlug op zijn driewielertje en begon langzame, luie kringen te beschrijven om mijn voeten heen, waarbij hij ze zo nu en dan met het wiel van zijn fietsje raakte en er tenslotte helemaal overheen reed. Nog steeds deed ik alsof hij er niet was.

Hij stak zijn blonde hoofdje onder de wagen. „Laten we vliegtuigje spelen“, gilde hij.

„Dat doen we niet“, schreeuwde ik terug.

Hij zweeg even en zei toen zachtjes: „Ik hou van kleine hondjes. Jij niet?“

Ik antwoordde met tegenzin van ja. Op dit moment viel het me moeilijker van kleine broertjes te houden.

Roelie trapte vluchtig, maar beslist op mijn enkel en was toen voor dertig heerlijk-rustige seconden verdwenen. Toen kon ik hem vanuit mijn liggende houding onder de wagen terug zien keren. Zijn versleten cowboylaarzen, waar hij zijn spijkerbroek half ingestopt had en half er uitgetrokken, schuifelden dreigend in mijn richting. Zijn door de zon gebruinte gezichtje verscheen opnieuw onder de wagen.

„Moeder roept je“, zei ik.

Hij liep een paar meter weg, toen hurkte hij neer en begon kniekers van de lichtelijk glooiende garagevloer af te rollen. De twee eerste kniekers rolden rechts langs me heen. De

derde, ongetwijfeld zijn grootste, raakte me precies midden op mijn hoofd.

Mijn laatste restje geduld was nu eindelijk verdwenen. Op handen en voeten kroop ik onder de wagen uit, waarbij ik mijn hoofd stootte toen ik er onderuit kwam. Ik kreeg hem te pakken en gaf hem een pijnlijke klap op de daarvoor bestemde plaats en zette hem vervolgens een tikje te onzacht op de buitentrappeneer. Dit treffen werd gevolgd door tranen en g jammer. Zijn al-vertroostende wijsvinger stak weer eens in zijn mond en zijn rechterhandje betastte zijn linker oorlelletje. Zijn bruine snuitje was toch niet zo gebruint als ik wel had gedacht; een langs zijn wang neerbiggelende traan had daar een lichter paadje getrokken.

„Wat nu gedaan?“ vroeg ik me af en ik zei: „Grote cowboys huilen toch niet?“

Hij keek naar de vloer en veegde met zijn onderarmpje zijn ogen af.

„Je wilt toch immers wel een grote cowboy worden, is 't niet?“ vroeg ik.

„Nee“, zei hij rustig. Dat was een verrassing want het rondrijden op een paard had hem altijd heel hoog gezeten.

„Nu, wat wil je dan worden?“ vroeg ik.

Hij weifelde even, terwijl hij me met die blauwe, be traande oogjes aankeek. Toen zij hij gesmoord: „Ik wil net zo als jij worden“. Meteen draaide hij zich om en liep met een vaartje de trap op.

Ik voelde me warm en koud tegelijk worden — warm omdat een klein broertje net zo wilde worden als ik en koud omdat ik maar zo heel weinig had gedaan om een dergelijke toewijding te verdienen. Ik ging ook naar boven, gaf Roelie een stevige, broederlijke pakkard en toen gingen we samen weer naar beneden om aan onze auto te werken.

ZIJ DIE HET MEEST LIEFHEBBEN

DOOR SUE SMART

Je bent van huis. Je ontmoet een vreemdeling en in de loop van het gesprek komt hij tot de ontdekking dat je Mormoon bent. Hij is wel geïnteresseerd, maar cynisch. Dan vraagt hij op sceptische toon: „Wat is nu het ene voornaamste principe in die kerk van jullie? Het allerbelangrijkste beginsel?”

Daar is nu die gouden gelegenheid, waar je al zolang op hebt zitten wachten, de kans om iemand te bekeren! Maar deze man brengt je met zijn vragen in verlegenheid. Je kent de artikelen des geloofs. Je hebt zelfs de eerste paar zendingslessen geleerd, maar wat moet je nu zeggen tegen deze man, die alleen maar dat ene wil weten, waar het in je kerk nu eigenlijk allemaal om gaat?

„En één uit hen, zijnde een wetgeleerde, heeft gevraagd, Hem verzoevende, en zeggende:

„Meester! welk is het grote gebod in de wet?”

„En Jezus zeide tot hem: Gij zult liefhebben den Heere, Uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand.

„Dit is het eerste en het grote gebod.

„En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen.

„Aan deze twee geboden hangt de ganze wet en de profeten”. (Mattheüs 22:35-40).

Liefde! Dat was het eerste beginsel in de Kerk van Christus, toen Hij Zelf op aarde was en ook het eerste beginsel in Zijn Kerk, toen deze door middel van Joseph Smith werd hersteld.

Omdat wij zoveel hebben, worden

wij Mormonen soms geheel in beslag genomen door de ongewone facetten van onze godsdienst en verliezen zodoende de voornaamste doeleinden en bedoelingen ervan uit het oog. Onze godsdienst is er bovenal één van liefde. „Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijkterwijls Ik u liefgehad heb”. (Johannes 15:12).

Het gehele leven van Christus was een les in liefde, dienstbetoon en mededogen. Hij is dus onze Zaligmaker, Iemand Die liefde onderwees als een levenswijze. Ik geloof dat ik hierop mijn hele getuigenis wel kan baseren omdat ik zelfs in mijn nog maar korte leven al heb ondervonden, dat de dingen die het zuiverst en het meest de moeite lonend zijn alleen door liefde worden verkregen.

Al is de liefde dan ook nog zou iets moois, toch is het geen beginsel dat gemakkelijk na te leven is. William Penn heeft eens gezegd: „Liefde is de moeilijkste les van het hele Christendom, maar juist daarom dienen we er ons uit alle macht op toe te leggen, deze les te leren”. Als liefde dan zo iets prachtigs is, waarom is het dan een zo moeilijk aan te leren en in praktijk te brengen eigenschap?

Eén van de redenen daarvoor is dat de meeste mensen in gebreke blijven de liefde in praktische zin te verwezenlijken. Ze denken dat liefde een abstract begrip is, iets dat wel aardig is om er toespraakjes over te houden, maar dat toch als het er op aan komt, geen praktisch uitvoerbare levenshouding is in deze woelige wereld vol spanningen.

Christus heeft het beste voorbeeld van liefde gegeven. Hij was Iemand, Die meer dan wie ook een

Sue Smart is dit jaar geslaagd voor haar eindexamen aan de East High School in Salt Lake City.

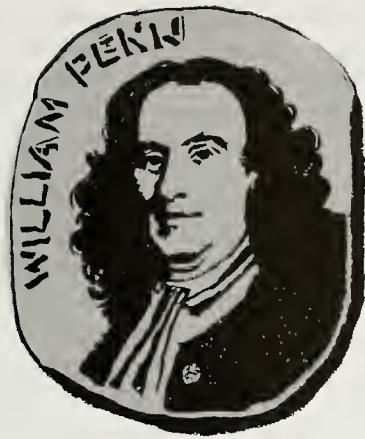
diepe liefde voor de gehele mensheid koesterde. Menigten omzwarmden Hem en volgden Hem, waarheen Hij ook ging. Soms krijg ik wel eens het gevoel, dat vele van deze mensen feitelijk niet begrepen hebben wat Jezus zei, maar dat zij Hem volgden uit pure liefde.

Er zijn nog andere bewijzen waaruit blijkt hoe groot de macht der liefde is. „Psycho-cybernetica” is de titel van een boek, dat handelt over persoonlijkheidsontwikkeling. De schrijver daarvan, Dr. Maxwell Maltz, stelt daarin dat naastenliefde en liefdadigheid volstrekt onontbeerlijk zijn om in het leven te slagen. Deze man predikt geen godsdienst, maar hij toont veeleer aan wat de waarde van de liefde is in de psychologie.

De filosoof Eric Fromm beschrijft de liefde als de enige doeltreffende manier om de eenzaamheid te doorbreken, die onafscheidelijk met de levenservaring van de mens is verbonden. Hij verkondigt geen godsdienst, maar bekijkt de zaak van zuiver filosofisch standpunt.

Als wij de liefde kunnen waarmaken als een werkelijke kracht die in ons leven kan worden aangewend, dan is de eerstvolgende stap dat wij de vrees moeten overwinnen die ons belet lief te hebben.

Evenals vrees volkeren kan weerhouden elkaar te vertrouwen en samen te werken, zo kan ook diezelfde vrees ons verhinderen onze liefde aan anderen te geven. We zijn bevreesd voor de mensen in onze omgeving, we zijn bang door hen te worden gekwetst. Evenals de vrees volkeren in geeft oorlog met elkaar te voeren, zo brengt zij ons er ook toe de strijd aan

"Liefde is de moeilijkste les die het Christendom ons te leren geeft; juist daarom moeten wij ons daar het meest op toeleggen."

William Penn

te binden met de mensen om ons heen en de liefde te vernietigen.

We hebben allemaal zo onze eigen verdediginstactiek. Om te voorkomen dat wij door anderen worden gekwetst bouwen we voor onszelf een verdedigingsstelsel op. Deze door ons opgeworpen barrières beschermen ons wellicht inderdad tegen kwetsuren, maar ze verhinderen ook dat wij liefde geven en ontvangen van onze medemensen.

Argwaan fungeert in onze strijd tegen de liefde als een radar-waarschuwingssysteem. Dit gevoel zegt ons, dat wij onze liefde moeten onthouden aan degenen die haar misschien niet zullen beantwoorden. Dat laat zich wel horen, maar Jezus heeft gezegd: „Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten.

„Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief, zegent ze, die u vervloeken; doet wel degenen, die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen, en die u vervolgen“. (Mattheüs 5:43-44).

„En indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat dank hebt gij? Want ook de zondaars hebben lief degenen, die hen liefhebben“. (Lukas 6:32).

„Geeft een iegelijk, die van u begeert...“ (Lukas 6:30). Hieruit kunnen wij zien, dat er in het hart van de volgelingen van Christus geen plaats is voor achterdocht; Hij heeft de liefde geen beperkende voorwaarden opgelegd.

Veronachtzaming en zelfgenoegzaamheid werpen barrières rondom ons op, die ons belemmeren lief te hebben. Aan deze veronachtzaming maken wij ons allen in zekere mate schuldig. Misschien hebben we de ge-

legenheid om iemand te helpen ongebruikt voorbij laten gaan. Misschien hadden wij iemands verontrust gemoed kunnen kalmeren of hem wat kunnen bemoedigen. Als wij echter toestaan dat deze veronachtzaming een vaste gewoonte van ons wordt, dan ontzeggen wij onszelf de kans om lief te hebben.

Gevoelens van zelfbeklag en minderwaardigheid vormen grote wapenvorraden die de liefde afschrikken. Minderwaardigheidsgevoelens zijn vrij algemeen, maar dikwijls maken deze het onmogelijk lief te hebben. Eén van mijn kennissen heeft een uitgesproken minderwaardigheidscomplex. Vaak heeft hij het gevoel, dat hij een waardeloos individu is. Deze instelling belet hem liefde van anderen te accepteren, hetzij doordat hij haar niet herkent of dat hij haar oprechtheid meent te moeten betwijfelen. Evenmin is hij in staat liefde te geven, omdat hij van mening is, dat niemand daar veel aan zal hebben. Dit is heel erg jammer, omdat deze jongen toch wel een groot vermogen zou hebben om lief te hebben, als hij die barrières van zijn minderwaardigheidsgevoelens maar af wilde breken.

Door onze trots verklaren wij elkaar de oorlog. Hoe vaak is het niet voorgekomen, dat wij onvriendelijk zijn geweest tegenover hen van wie wij denken dat zij voor ons onderdoen, enkel en alleen omdat wij bang zijn dat wij anders onze eigen maatschappelijke positie wel eens in gevaar konden brengen? Onze trots zegt tot iedereen in onze omgeving, dat wij ons meer bekommeren om onszelf en om de denkbeeldige vruchten van onze trots dan om de naastenliefde.

Hiermee geven wij anderen te verstaan dat wij hun liefde niet nodig hebben en dat wij onszelf niet durven geven.

Door wrok jegens anderen te koesteren voeren wij een koude oorlog — een strijd die onbeslist moet blijven, omdat wij niet bereid zijn de ander te vergeven of de zaak bij te leggen.

Door onze humeurigheid plegen wij aanvallen op anderen. Boze luimen maken inbreuk op het hart van wie met ons bevriend had kunnen zijn en vernietigen de liefde die wij onder elkaar hadden kunnen hebben.

Sommige mensen maken gebruik van het wapen der plotselinge onaangename verrassing om andermans liefde teniet te doen. Zij bombarderen als het ware de liefde door hen te choqueren, waarmee ze blijkbaar willen zeggen: „U zoudt toch niet van me kunnen houden zoals ik ben, dus dan zal ik u maar eens flink aan het schrikken maken, dan moet u wel notitie van me nemen“. Van deze mensen wordt inderdaad notitie genomen, maar zij kunnen geen liefde geven en die evenmin ontvangen, omdat ze niet eerlijk tegenover zichzelf willen zijn en niet willen toegeven wie zij in werkelijkheid zijn.

De grote moeilijkheid is dus, dat wij ons door onze eigen dwaze angsten laten ophitsen elkaar te beoorloggen, waardoor de liefde niet tot haar recht kan komen. Wordt het nu niet hoog tijd een vredesverdrag te sluiten en een totale ontwapeningspolitiek te gaan voeren? Alleen wanneer onze verdedigingsbolwerken zijn geslecht kan er liefde in ons hart komen.

Het kan ook wel eens een ongelijke strijd zijn; misschien zijn we zelf ongewapend, terwijl anderen ons met atoombommen bestrijden, maar dan moeten we dapper zijn, want dat vereist ons geloof immers van ons.

Als wij onszelf eenmaal hebben ontwapend, kunnen we de liefde toelaten in ons hart. Het Christen-zijn vergt echter nog meer dan dat. Wij moeten de liefde niet alleen toegang verschaffen tot ons hart, maar wij moeten ook liefde betonen en liefde uitstralen. Wij moeten de mensen in onze omgeving liefhebben; wij moeten

wordt vervolgd op blz 368

Een oproep om ons meer te beïjveren

„Er is in de hele wereldgeschiedenis nimmer iets heerlijkers tot stand gebracht dan het wenden van het hart der kinderen tot hun vaders. Vanaf de dag waarop deze boodschap door Moroni aan de profeet Joseph Smith werd verkondigd, zijn mannen en vrouwen over de gehele wereld verenigingen gaan oprichten om hun voorouders op te sporen en geslachtslijsten samen te stellen van hun familiebetrekkingen. Aan deze doeleinden zijn miljoenen ten koste gelegd. Meer dan eens heb ik mensen gesproken of gehoord van anderen, die grote sommen gelds hebben besteed aan

het opstellen van een stamboom van hun voorgelacht en als dan dat werk was voltooid en men hun vroeg waarom zij dit hadden gedaan, zeiden zij: „Dat weet ik zelf niet, maar ik werd aangegrepen door een onweerstaanbaar verlangen om een dergelijk verslag samen te stellen en daar desnoods flink wat geld aan te spenderen, maar nu het eenmaal klaar is, weet ik eigenlijk niet wat ik er mee moet doen". Heiligen der Laatste Dagen hechten veel waarde aan dat soort verslagboeken, die voor hen zelfs onbetaalbaar zijn. Als wij jaar in, jaar uit ernstig op zoek zijn naar gegevens aangaande die leden van ons voorgelacht die zonder kennis van het Evangelie zijn heengegaan, dan ben ik er wel zeker van, dat de Here ons zal zegenen, zodat wij die gegevens ook zullen verkrijgen". (Uit een toespraak van President Heber J. Grant op de conferentie van april 1928).

In één van de oudste publicaties van de Kerk komt een belangwekkend artikel voor met betrekking tot deze allervoornaamste plicht die op ons rust, namelijk die van het opsporen van de gegevens die wij nodig hebben om de noodzakelijke lijsten te kunnen klaarmaken, opdat er ten behoeve van onze voorouders in het huis des Heren bepaalde verordeningen kunnen worden verricht. Uit bedoeld artikel citeren wij het volgende:

„De gloed der waarheid, waardoor het verstand van een bekeerling tot het Evangelie wordt verlicht, richt zich vaak na zijn eigen doop op de verlossing van zijn voorouders. Aangezien hem echter nauwkeurige voorschriften ontbreken omtrent de wijze waarop hij de benodigde gegevens kan bemachtigen en verder verwerken, stelt hij maar al te vaak alle activiteit op dit punt uit totdat hij opgaat om zich in Zion te vergaderen (of hij wacht tot er een tempel wordt gebouwd)...

„In de stad of het dorp waar men met zijn ouders heeft gewoond is men meestal wel in de gelegenheid om gegevens te verzamelen, hetzij door mondeling contact met andere mensen, hetzij uit bevolkingsregisters e.d. In de meeste christelijke landen zijn gedurende de laatste duizend jaar kerkelijke registers bijgehouden. Zo-

wel in Europa als in Amerika heeft de overheid archieven aangelegd van testamenten, akten, rekrutenlijsten en andere belangrijke documenten, die genealogische gegevens bevatten. Tot geluk van de Heiligen der Laatste Dagen die zich met dit speurwerk bezig houden, is dit reeds honderden jaren lang algemeen gebruikelijk geweest. Enkele van deze archieven of registers zijn verloren gegaan, sommige zijn vernietigd in tijden van oorlog, andere door brand verwoest of door vocht aangetast, doordat ze aan weer en wind blootgesteld zijn geweest, maar toch is het verwonderlijk hoeveel van dit genealogische materiaal zich nog steeds bevindt in de archieven van kerken, parochies en regeringsgebouwen, gegevens welke allemaal gemakkelijk ter beschikking van de onderzoeker worden gesteld, mits men ze opvraagt".

Het is buitengewoon interessant op te merken hoeveel tijd en moeite er in de loop der jaren reeds besteed moet zijn aan de bestudering der genealogie; kerkleden hebben genealogische studieklassen gehouden, zich bij diverse organisaties aangesloten die soortgelijke denkbeelden koesteren, ze hebben groepen gevormd in wijken, ringen, zendingen en districten en dit alles in een poging om actief te worden in het genealogisch onderzoek en in het tempelwerk. Men heeft evenwel ondervonden, dat er ook daadwerkelijk een begin moet worden gemaakt om dit onderzoekings- en tempelwerk te kunnen doen. Studiecursussen zijn stellig op hun plaats bij het geven van onderwijs in dit zo uiterst belangrijke onderwerp, maar deze kunnen nooit de plaats innemen van het genealogische werk zelf. Vele mensen in de Kerk hebben uren en uren lang theoretisch onderricht gehad in genealogische studieklassen, maar nog altijd zijn er veel te weinig, die hetzelfde aantal uren ook hebben besteed aan het in praktijk brengen van hetgeen zij daar hebben geleerd.

Voor hen die een poging willen ondernemen om heilanden op de berg Zion te worden ligt de weg open. Voor een ieder die het zien wil is het bewijs overduidelijk geleverd, dat de profeet Elia inderdaad is verschenen om de wereld zijn werk op te dragen en

ons daarbij de helpende hand toe te steken. Alle genealogische verenigingen, bibliotheken en tijdschriften, al die miljoenen genealogische verslagen, alle namen die voorkomen op elke bladzijde van iedere particuliere stamboom, al degenen die in de Verenigde Staten en in elk ander beschaafd land ter wereld bezig zijn hun doden op te sporen — die allen zijn even zovele tastbare, concrete getuigen van het feit dat Elia is gekomen, daar dit alles er op wijst, dat de zending van die profeet om „het hart der kinderen tot hun vaderen te wenden” in vervulling is gegaan.

De resultaten van zijn zending zijn immers overal om ons heen duidelijk zichtbaar. Het bewijs is overtuigend en er blijft dus voor twijfel geen plaats meer over: Elia is gekomen. Daarmee is één van de grootste profetieën die ooit zijn geuit in vervulling gegaan.

Indien wij als het Israël des Heren in deze laatste dagen gehoor willen geven aan Gods geboden en onze tijd en ons geld willen gebruiken voor het bevorderen van dit werk, dan zal de Here ons zegenen met kennis en macht om het werk dat ons is opgedragen ook te volbrengen.

Let eens op de woorden van President Wilford Woodruff bij de inwijding van de tempel te Salt Lake City: „Waar Gij reeds velen die nog geen verbond met U hebben gesloten, in het hart hebt gegeven om hun voorzaten op te sporen, waarbij zij het voorgeslacht van vele Uwer Heiligen reeds op het spoor zijn gekomen, zo bidden wij U dat Gij dit verlangen in

hun boezem wilt doen toenemen, opdat zij op deze wijze behulpzaam mogen zijn bij het volbrengen van Uw werk. Wij bidden U hen te zegenen in hun arbeid, opdat zij bij het opstellen van hun geslachtslijsten niet in vergissingen zullen vervallen. Voorts bidden wij U om nieuwe bronnen van inlichtingen voor hen te ontsluiten en hun de documenten uit het verleden ter hand te doen stellen, opdat Uw werk niet alleen juist, maar tevens volledig moge zijn.”

Er zijn duizenden mensen die vol vuur kunnen getuigen dat deze geïnspireerde uitspraak te hunnen behoeve in vervulling is gegaan. Er zijn geslachtsregisters aangetroffen waar men ze niet meende te zullen vinden; door de ontdekking van naamlijsten op plaatsen waar dergelijke documenten anders nooit werden ondergebracht en door vele andere wonderbaarlijke gebeurtenissen zijn genealogische gegevens bewaard gebleven om te worden gebruikt bij dit grootse onderzoekingswerk.

Dit is een werk voor alle leden der Kerk: Bejaarden zowel als jongeren moeten er metterdaad aan meedoen. Door zich volijverig hierop toe te leggen en er steeds meer ervaring in op te doen, kan iedereen bedreven worden in het opsporen van zijn voorgeslacht. Door zelf hun verstand aan het werk te zetten en er zich de nodige inspanning voor te getroosten, hebben reeds honderden mensen in de Kerk zich de techniek van het genealogisch onderzoek eigen gemaakt en er zich in geoefend, waardoor zij verbazing-

wekkende resultaten hebben bereikt, die voor hen een inspiratie zijn om voortdurend voorwaarts te streven op de ingeslagen weg.

Toen Jezus Zijn discipelen leerde, dat zij moesten zoeken en dan zouden vinden, bidden en dan zouden ontvangen en kloppen, waarna hun zou worden opengedaan, verkondigde Hij geen dorre theorie, maar levende werkelijkheid, Dit is dan ook de praktische aanpak die wij bij ons genealogisch werk nodig hebben. Wij moeten zoeken naar de benodigde gegevens, vragen of onze vrienden en verwanten ons daarbij willen helpen en ten slotte moeten wij de bijstand des Heren inroepen om ons onderzoek tot een goed einde te kunnen brengen. Wij moeten dit niet van dag tot dag blijven uitstellen. We kunnen er nu meteen een begin mee maken en er bijna onmiddellijk resultaten mee behalen. De Here zal ons zeker zegenen als wij er van onze kant maar wat meer moeite voor willen doen.

ELAINE CANNON

Meisjes, zo kun je bemind worden

Een man zei eens tegen een vrouw:
„Als je niet interessant kunt zijn,
wees dan op z'n minst aardig.“ Maar
moeten jongens die keus maken
met een Mormoons meisje? Wees
allebei. Zowel aardig als interessant!
Wees het aardigste meisje waar
je ook bent.

Iets van jezelf.

Maak jezelf gedenkwaardig.
Ontwikkel een handelsmerk... een
klein sieraad... een speciale geur...
iets van jou in het bijzonder.
(Wanneer je dat speciale iets niet
draagt, zullen de mensen het be-
merken!)

Wat je niet moet doen:

Vergeet niet, dat de lichte aanraking
van zijn mouw meer effect heeft
dan de klap op zijn schouder of de
por in zijn ribben.

Wees voorzichtig met de parfum-
verstuiver. De geur van een meisje
moet geurig en zacht zijn.

Boots de massa niet na en ook
niet de topfilmster. Wees het beste
van wat jezelf bent.

Onderschat de macht van het
gebed niet.

De keuze van het meisje

Er is tegenwoordig zowel in
kwaliteit als in kwantiteit scherpe
concurrentie. Voor iedere beschik-
bare, geschikte, jou waardige jongen,
zijn driemaal zoveel meisjes. Een
jongen moet hard voor zijn geld
werken en hij moet ervan rond zien
te komen. Uitgaan met JOU staat
deze week misschien niet bovenaan
zijn uitgavenlijstje. Wees vol met
ideeën om samen de vrije tijd door
te brengen — het dierenpark, een
gratis lezing, een wandeling door de
stad of het bezoeken van een ouder
iemand die je graag mag.

Wat je niet moet doen:

Laat niet na om daar te zijn waar
het meisje-zijn typisch tot z'n recht
komt.

Negeer zijn stemming niet.

Verontschuldigd jezelf niet. Doe
jezelf niets tekort. Je bent een dochter
van God. Ben je daar niet blij om?

Jongens kiezen.

Jongens hebben een bepaalde manier om dat speciale meisje te kiezen, de „sprinkelende”. Wanneer je hen vraagt wat ze van meisjes vinden uiten ze dromerig woorden als — meelevend... zorgzaam... goede invloed... zacht... plezierig... vriendelijk... attent... helder, helder... keurig gekleed... vrouwelijk... afhankelijk.

Kortom, dit zou kunnen betekenen dat zij een meisje wensen dat door-drongen van het leven is, afgestemd op het heden, een deelnemster en niet een toeschouwster.

Wat je niet moet doen:

Blijf niet zitten. DOE iets. Is er iets om te glimlachen, glimlach dan. Is er niets om te lachen, doe het dan niet. Waarschuwing: het leven is NOOIT saai, en ook nooit zonder momenten een gedeelte van het gebeurtenissen, zodat ook jouw stille geheel uitmaken.

Onderschat de eer van het meisje niet. Het is de BEDOELING dat je er liefelijk uitziet, dat je licht, meelevend en behulpzaam bent.

Vergeet niet dat jongens ook mensen zijn. Behandel ze als zodanig. Dat vinden ze fijn.

Blijf niet als een kudde bange schapen bij elkaar staan. Welke jongen zou die kudde durven verstoren door slechts één meisje ten dans te vragen?

Als een dame.

Als een dame zijn is... je als een dame gedragen. Het heeft alles te maken met een goede houding, kleine pasjes, schone handen, en een rein hart. Het betekent voorzichtige hapjes, niet spreken met de mond vol, het betten van de mond met een punt van het servet, geen vragen die aan een ander gericht zijn beantwoorden of onderbreken. Het betekent beschaving, zelfbeheersing, onbaatzuchtigheid.

Draag je kleding niet alsof je het hele jaar een verkleedpartij houdt.

Probeer niet je zin door de drijven door gepruil, gekijf, bazig te zijn of te zaniken.

Probeer niet om de jongen op zijn eigen terrein te verslaan. Als je als een meisje behandeld wil worden, probeer dan om hem zich meer jongen te voelen. Iedere jongen zal (oud of jong) als hij zich gestreed voelt, behulpzaam zijn.

3. Hij zal zijn verwachtingen van elke jongeman niet te hoog spannen, maar deze een beetje realistisch houden.

4. Hij laat zijn pupillen steeds zoveel mogelijk zelf nadenken over hun lessen en hun persoonlijke problemen en laat ze tot hun eigen conclusies komen. Hij is een leraar van dat slag, dat de deur voor de leerlingen opent en dan een stapje opzij gaat, zodat deze er zelf door naar binnene kunnen gaan.

5. Hij spreekt nooit een oordeel uit en bepaalt nimmer een gedragslijn, voordat hij het „waarom“ kent, dat aan de mentaliteit of het gedrag van elke jongeman ten grondslag ligt.

6. Hij tracht een jongeman in de eerste plaats te benaderen door een goed luisteraar te zijn en neemt alleen zijn toevlucht tot het toedienen van berispingen als dat noodzakelijk is, zoals aangegeven in Leer en Verbonden 121:41-45.

7. Hij tracht te bereiken dat de jongelui hem beschouwen als een vriendschappelijk raadgever en pleitbezorger. Ze moeten het gevoel hebben, dat ze zich altijd om hulp en leiding tot hem kunnen wenden wat hun moeilijkheden ook mogen zijn.

8. Hij neemt een vast standpunt in bij het uitmaken wat goed is en wat verkeerd, zodat de jongelui er geen van allen ooit aan kunnen twifelen; zodoende weten ze dus stuk voor stuk dat hun adviseur goed op de hoogte is en er vaste overtuigingen op na houdt, waarvan hij in woord of daad nooit zal afwijken.

9. Hij weet dat de jongelui nog niet zo standvastig en gerijpt in hun oordeel zijn als hij zelf en dus ziet hij wel eens iets van hen door de vingers.

10. Hij houdt alle vertrouwelijke mededelingen voor zich.

11. Zijn lessen zijn altijd goed voorbereid en gericht op het dagelijks leven van zijn pupillen.

12. Hij wekt hen op zich bewust te zijn van hun priesterschap, dat hen ook in hun dagelijks doen en laten van anderen doet verschillen. Het dragen van Gods priesterschap brengt immers zowel voorrechten als verplichtingen met zich mee.

ziet, dat we dit jaar de voor u bestemde geschenken niet als surprises hebben ingepakt, maar we hebben ze verstopt achter uw eigen kamerdeur“.

„Uw eigen kamerdeur“. Die woorden klonken oma Jansen als muziek in de oren. Ze wilde huilen, maar het waren ditmaal vreugdetranen die ze terugdrong. Haar lip beefde, maar het gelukke haar zich te beheersen en ze wist haar gezicht te plooiën tot haar liefste glimlach.

„Kinderen, jullie hebben me bleslist heel erg verrast en me heel erg blij en gelukkig gemaakt. Jullie zijn allemaal schatten en ik heb jullie stuk voor stuk lief. Laten we nu maar naar beneden gaan en ons programma gaan afwerken. Ik wil graag horen wat het jonge volkje heeft ingestudeerd en . . .“ zei oma vrolijk lachend, „ik heb zelf ook nog een paar pakjes die Sinterklaas moet uitdelen, hoor“.

mensen liefhebben die wij niet eens kennen en zelfs onze vijanden. Deze liefde moet een algehele levenswijze worden en wij moeten ons er in alles door laten leiden. Die liefde moet voor ons een aansporing zijn tot verdraagzaamheid jegens alle mensen en tot het verlenen van hulp aan ieder mens die in nood verkeert, tot mededeelzaamheid en onbepakt medelijden. Joseph Smith heeft de liefde eens beschreven als een fontein „tot het verteren van ons vlees toe“.

Hiernaar streven wij dus. Dit vergt meer dan een opkomst naar de zondagsschool van 75 % en meer dan het betalen van een volledige tiende. Het is het bereiken van een staat van liefde, die van ons uitstraalt en ons gehele leven beheerst.

Denk eens aan de dingen die je liefhebt. Misschien denk je dan aan je familie of aan een paar vrienden die echt iets om je geven. Denk je nu eens in wat voor gevoel deze liefde je geeft en stel je dan eens voor dat je deze liefde zou gevoelen voor het gehele leven en alles wat daartoe behoort! Stel je voor, dat je dit gevoel voor de gehele mensheid zou koesteren! Dit is het Christendom van Jezus Christus.

De grote Duitse geleerde Baron von Spanheim heeft eens gezegd: „De discipelen van Christus, dat zijn niet degenen die het meeste weten, maar die het meest liefhebben“.

Onze kerk als geheel moet de wereld laten zien dat wij de Kerk van Christus zijn, omdat wij liefhebben! Ons zendingssysteem is groot, maar als wij zouden kunnen bogen op een kerk, waarvan de leden de ware liefde bezaten, dan zouden de mensen er om roepen zich bij onze gelederen te mogen aansluiten.

Ja, gezegend zijn de armen van geest, die tot Mij komen, want hunner is het koninkrijk der hemelen.

En verder, gezegend zijn allen, die treuren, want zij zullen worden vertroost.

En gezegend zijn de zachtmoedigen, want zij zullen het aardrijk beërven.

En gezegend zijn allen, die hongeren en dorsten naar gerechtigheid, want zij zullen met de Heilige Geest worden vervuld.

En gezegend zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid worden bewezen.

En gezegend zijn alle reinen van hart, want zij zullen God zien.

En gezegend zijn alle vredestichters, want zij zullen de kinderen Gods worden genoemd.

En gezegend zijn allen, die om Mijsnaams wil worden vervolgd, want hunner is het koninkrijk der hemelen.

En gezegend zijt gij, wanneer men u zal smaden en vervolgen, en liegende allerlei kwaad tegen u zal spreken om Mijnentwil;

Avondmaalsopzegging voor de maand januari 1968

SENIOR-ZONDAGSSCHOOL:

Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelfen spreek. (Joh. 7:17)

JUNIOR-ZONDAGSSCHOOL:

Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijkerwijs Ik u liefgehad heb. (Joh. 15:12)

Redactie

Ik vind het een voorrecht dat ik mij in deze Kersttijd tot U mag richten. Het zijn juist deze dagen van het jaar die de meeste vreugde met zich mede brengen; in deze tijd kunnen we de Geest van het geven nog intensiever voelen: het geven van liefde, vriendelijkheid, hulp en geschenken. Wij ondergaan allemaal een gevoel van naastenliefde en het bereid willen zijn om goed te doen aan al degenen, die we kennen. Deze Geest van geven komt van de Schenker van alle geestelijke en tijdelijke gaven, want de Heer gaf zijn leven, opdat wij weer kunnen leven. Hij gaf ons het voorbeeld dat wij moeten volgen ten einde door onze gehoorzaamheid de Zaligheid en het Eeuwige leven in Gods Koninkrijk deelachtig te worden.

Twee miljard mensen tellen op het ogenblik hun tijdrekening vanaf de geboorte van het kind van Bethlehem. Zijn geboorte is ongetwijfeld de belangrijkste gebeurtenis die ooit in de menselijke geschiedenis heeft plaats gevonden. In de Bijbel kunnen we het volgende verslag lezen over de geboorte van Jezus Christus opgetekend door Lukas, de geneesheer:

„En het geschiedde in diezelfde dagen, dat er een gebod uitging van den keizer Augustus, dat de gehele wereld beschreven zou worden. Deze eerste beschrijving geschiedde, als Cyrenius over Syrië stadhouder was.

En zij gingen allen om beschreven te worden, een iegelijk naar zijn eigen stad. En Jozef ging ook op van Galilea, uit de stad Nazareth, naar Judea, tot de stad Davids, die Bethlehem genaamd wordt, (omdat hij uit het huis en geslacht van David was); om beschreven te worden met Maria, zijn ondertrouwde vrouw, welke bevrucht was.

En het geschiedde, als zij daar waren, dat de dagen vervuld werden, dat zij baren zoude.

En zij baarde haar eerstgeboren Zoon, en wond Hem in doeken, en legde Hem neder in de kribbe, omdat voor henlieden geen plaats was in de herberg. En er waren herders in diezelfde landstreek, zich houdende in het veld, en hielden de nachtwacht over hun kudde. En ziet, een engel des Heeren stond bij hen, en de heerlijkheid des Heeren omscheen hen, en zij vreesden met grote vreze.

En de engel zeide tot hen: Vreest niet, want ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal; Namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Heere, in de stad Davids.

En dit zal U het teken zijn: gij zult het Kindeken vinden in doeken gewonden, en liggende in de kribbe.

En van stonde aan was er met den engel een menigte des hemelsen heirlegers, prijzende God en zeggende:

Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen.

De Vredevorst was geboren en aldus kwam de Verlosser van de mensheid, Onze Zaligmaker, op de aarde. Later als de Redder van de mensheid maakte Hij bekend dat Hij, moest zijn in de dingen Zijns Vaders. Hij was in harmonie met Zijn Vader wiens Goddelijke bevestiging we kunnen lezen: „Dit is Mijn Geliefde Zoon, in Wien Ik Mijn welbehagen heb”. Wij hebben door de leringen en beginselen die ons door de Heiland onderwezen zijn het beginsel van de vrije wil ontvangen, hetgeen wil zeggen dat we vrede, geluk of wat we ook kiezen, kunnen bezitten. Is het niet inderdaad zo, dat de gedachten van de mensen eerst moeten veranderen, voordat de wereld verbeterd kan worden? Slechts in die mate dat de mensen vrede verlangen en gewillig zijn deze veranderingen in hun denken aan te brengen zal vrede en broederschap door het gebruiken van de vrije wil ons tot gezegende toestand brengen. Dan kunnen we zeggen dat de wereld een beter levensoord geworden is. De Heiland heeft voor ons de weg gebaad die wij moeten gaan, het pad dat we moeten volgen, hetgeen zal leiden tot eeuwige vreugde en geluk in het Koninkrijk van onze Hemelse Vader.

Jammer genoeg bevinden zich onder de natiën die hun tijdsrekening beginnen met de geboorte van Jezus Christus, vele meedogenloze, wetteloze, ongelovige maar niettemin invloedrijke en krachtige groepen mensen die de goddelijkheid van Jezus Christus verwerpen en, erger nog, het bestaan van God ontkennen. Deze personen hopen de persoonlijke vrijheid die we nu hebben te vernietigen door het veroorzaken van tweedracht en strijd. Jezus zei: Hij, die de geest van twisten heeft is niet van Mij, maar is van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn met elkander te twisten. In deze Kerstdagen moeten we ervoor zorgen dat we de geest die afgestemd is op die van de Heiland bij ons hebben en niet de tegenovergestelde, de geest die tweedracht zaait, want die komt van de duivel.

Met de herstelling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hier op aarde is ons het Evangelie met geloof en vertrouwen in een persoonlijke, levende God aangeboden, hetwelk zaligheid tot alle mensen zal kunnen brengen.

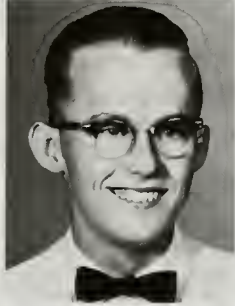
Diegenen van ons die zo bevoorrecht zijn om dit Evangelie te hebben ontvangen, hebben meer dan wie ook redenen om tijdens deze Kersttijd dankbaar te zijn.

Wij allen als leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn in de gelegenheid gesteld als we de opdracht van onze Profeet volgen om deze grootste gift van alles, de gift van het Eeuwige leven, aan onze medemensen te brengen door het programma „Ieder lid een zendeling”. Het is mijn oprechte hoop dat tijdens deze Kerstdagen wij ons besluit om de raad en het verzoek van onze leiders te volgen zullen hernieuwen nl. het naleven van het Evangelie, zodat anderen het in ons leven kunnen opmerken. Laten we de ware geest van Kerstmis hebben door onze broeders en zusters de vreugde en blijdschap te tonen, die kennis van de herstelling van het Evangelie tot ieder van ons gebracht heeft.

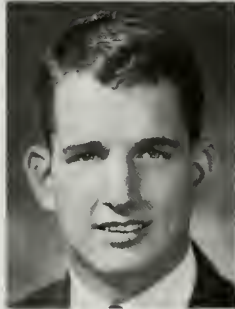
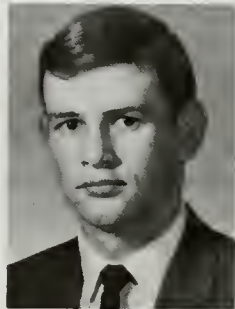
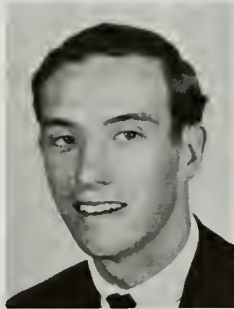
Wij hier op het Zendingshoofdkantoor in Nederland wensen U allen een Vrolijk Kerstfeest en een Gelukkig Nieuw Jaar.

— Dale R. Curtis

AANGEKOMEN

Klomp, Steven Wallace, Reno, Nevada
Lofgren, Robert Curtis, Santaquin, Utah
Perkins, Timothy, Idaho Falls, Idaho

Pickard, David Leon, Beaver, Utah
Robertson, David Stevens, Cody, Wyoming
Barlow, Gregory James, Chevy Chase, Maryland

Florence, Henry s. III, Coalinga, California
Fullmer, Kerry B., Circleville, Utah
Harmon, Darrell Douglas, Elmonte, California

Kirkham, Richard, Bountiful, Utah
Loveland, Glen C. Jr., Covina, California
Schubarth, Clyde Stanley, Denver, Colorado

Smith, John, Salt Lake City, Utah
Warner, Kent A., Rigby, Idaho
Witkamp, Nicolaas Jan, Salt Lake City, Utah

VERTROKKEN

Van Alfen, John en Pauline, Ogden, Utah
 Langeveld, Charles L., Ogden, Utah
 Romig, Gary R., Logan, Utah
 Roos, Gerard Jan, Salt Lake City, Utah

Maria Dymphna Vosshard Bertha M. Segovia-Domröse Antonia Copier-Sehlmeier

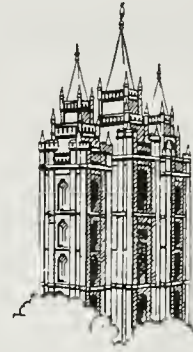
**NIEUW
 JEUGDWERKPRESIDENTSCHAP IN DE
 NEDERLANDSE ZENDING**

Presidente: Bertha Mathilda Segovia-Domröse, woonachtig te Ede, geboortig te Utrecht. Als jong meisje naar Argentinië. Op 13-jarige leeftijd was zij al jeugdwerkpresidente. Nu is zij voor een paar jaar in Holland met man en twee kinderen.

Eerste raadgeefster: Maria Dymphna Vosshard, uit Haarlem. Zij heeft een zending volbracht in de Nederlandse Zending. Van beroep: onderwijzeres. Ook is zij jeugdwerklerares.

Tweede raadgeefster: Antonia Copier-Sehlmeier. Oud-Rotterdammer en -Utrechtenaar. Zij emigreerde in 1948 naar de Verenigde Staten. Nu is zij zendelinge, gestationeerd op het hoofdkantoor.

**Het Rijksarchief voor Gelderland
 Markt 1, Arnhem
 is op 4 oktober weer geopend.
 Een gebouw om trots op te zijn!**

Tempelboodschap

„Wee hem, die zal zeggen: Wij hebben het woord Gods ontvangen, en naast dit hebben wij geen woord van God meer nodig, want wij hebben genoeg! Want ziet, aldus zegt de Here God: Ik zal de kinderen der mensen regel op regel geven, en voorschrift op voorschrift, hier een weinig, en daar een weinig. Gezegend zijn zij, die naar Mijn voorschriften luisteren, en het oor lenen aan Mijn raad, want zij zullen wijsheid verwerven; want hem, die ontvangt, zal Ik meer geven, en van hen, die zullen zeggen: Wij hebben genoeg, zal worden weggenomen, wat zij hebben.” II Nephi 28 : 29, 30.

Begiftigingsdiensten op de zaterdagen.

1e Zaterdag Duits	8.30 uur	
	Frans	13.30 uur
2e Zaterdag Duits	8.30 uur	13.30 uur
3e Zaterdag Engels	8.30 uur	
	Duits	13.30 uur
4e Zaterdag Duits	8.30 uur	13.30 uur
5e Zaterdag Priesterschapsdiensten		

in verschillende talen, naar aanmelding. Alleen voor broeders en zusters, die hun begiftigingen reeds ontvangen hebben. Verder iedere vrijdagavond vóór de derde zaterdag een Engelse dienst. Tempel open van 17.30—18.15 uur. Op zaterdag 30 december zijn er geen diensten.

Binnengekomen namen, waarvoor men zelf wil werken, worden 90 dagen bewaard. Bent u er dan niet zelf geweest, dan gaan ze in de tempelfile, en wordt het werk door andere tempelbezoekers gedaan.

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Brussel

Bouchenooge-Defour, Rosa, 30 sept. 1967

Ede

Jonkman, Hendrikus, 22 sept. 1967

Jonkman-Derks, Adèle, 22 sept. 1967

Eindhoven

Prins, Maria Marlene Theresia, 30 sept. 1967

Enschede

Kabel, Lucia, 15 sept. 1967

Numans, Eric Marco Alexander, 15 sept. 1967

Wemmers, Annetje, 15 sept. 1967

Groningen

Dallinga, Jan Gerben Johannes, 5 sept. 1967

Heerlen

Bosma-Witte, Doralies, 23 sept. 1967

Bosma, Margot Henriëtte, 23 sept. 1967

Bosma, Dirk Paul Maarten Witte, 23 sept. 1967

Roukema, Gerardus, 23 sept. 1967

Verweij, Henry, 23 sept. 1967

Verweij, Jeannette Jacoba Martina, 23 sept. 1967

Hilversum

Werker-Peitsman, Jeanne, 22 sept. 1967

Leeuwarden

Baker, Cristina Florance, 8 sept. 1967

Bos, Pieta Viola, 8 sept. 1967

Franconi-Heij, Wijnanda Hendrika, 8 sept. 1967

Maastricht

Heynen-Schöner, Brunhilde Maria Paula, 16 sept. 1967

Zeist

van der Huure, Anna Elisabeth Johanna, 16 sept. 1967

Koning, Gerben, 16 sept. 1967

Matla, Astrid Margaretha, 16 sept. 1967

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Den Haag

Huber, Henriëtte Louise, 14 sept. 1967

Rijkelijkhuisen, Margaretha Rita Maria, 14 sept. 1967

Rotterdam-Z.

Broekzitter-Bastian, Ailka, 13 sept. 1967

Broekzitter-Bastian, Ailka, 13 sept. 1967

Fellman, Cornelia Adriana, 13 sept. 1967

Lagerwerf-Naijen, Bastiana Marina, 13 sept. 1967

VERHOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Enschede

Blijstra, Arthur Rienk Eduard, tot priester, 22 sept. 1967

Gent

Dubrulle, Jacques Remi Gerard, tot diaken, 7 mei 1967

Groningen

Gout, Martin Steven, tot diaken, 24 sept. 1967

Gout, Richard Eric, tot leraar, 24 sept. 1967

de Jonge, Cornelis Tiddo, tot leraar, 24 sept. 1967

Kwakkelaar, Jan, tot leraar, 24 sept. 1967

Hengelo

de Ceunink van Capelle, Humphry Rainier, tot leraar, 13 sept. '67

Vlissingen

Schoon, Johannes Jakob, tot diaken, 13 aug. 1967

GEZEGEND

Arnhem

van der Most, Bianca, 3 sept. 1967

Haarlem

Oddens, Derk Jan Willem, 6 aug. 1967

Zeist

Noot, David, 3 sept. 1967

GEBOORTE

Haarlem

Onstein, Alexandra, 2 sept. 1967

Zeist

Noot, David, 10 aug. 1967

OVERLEDEN

Amersfoort

Janszen-Selling, Emilia Jeannetta, 7 sept. 1967

GETROUWD

Brussel

van de Driessche, Anna Marie met Larry Bruce Grimes, 9 juni '67

Zeist

Woensdregt, Gijsbertha Adriana Engelina met

Albertus Hoefakker, 7 juli 1967

Oud en nieuw

Het jaar spoedt zich weer ten einde. Na de opstanding van de lente, de groei van de zomer en de vervulling van de herfst „senket sich das blasze Jahr“ in de winter, zoals de grote componist Joseph Haydn het zo prachtig in zijn bekende oratorium „Die Jahreszeiten“ bezingt.

In de winter legt zich het jaar ter ruste. Er ligt een zeer zinvolle symboliek in het feit dat we het heengaan van het oude jaar en de intrede van het nieuwe vieren, vlak nadat we de (terug)komst van het Licht in de wereld herdacht hebben in het Kerstfeest. Bij de jaarovergang zijn wij gewend een blik achterom te werpen, om eens „uit de huilen“. Het is juist dit samengaan van de terugkeer van het zonlicht en de Boodschap van de komst van het Licht in de wereld, dat ons de stimulans en inspiratie geeft om „opnieuw te beginnen“. In elk geval nemen wij ons dat veelvuldig voor in onze bekende Nieuwjaarsvoornemens. Ongetwijfeld hebben velen van ons dat ook gedaan bij de aanvang van het afgelopen jaar.

En zo komt dan nu weer dat weemoedsvolle moment van terugblikken op dit jaar — 1967. Wat heeft het ons gebracht? Voor sommigen veel vreugde, weinig leed; voor anderen veel leed, weinig vreugde. Voor sommigen de voldoening van het bereiken van een doel, voor anderen de spijt en onvoldaanheid van mislukking. In de tijden waarin wij nu leven is het nauwelijks meer denkbaar dat iemand met recht zou kunnen zeggen dat het jaar geheel onberoerd aan hem of haar is voorbijgegaan. — Een nieuw jaar ligt voor ons, wat zal het ons brengen? Meer leed? Meer vreugde? We weten het niet, hoogstens hebben wij bepaalde verwachtingen, die wij baseren op onze ervaringen in het afgelopen jaar. De grote vraag waar het bij onze overpeinzingen op dit moment op aan komt is: hoe treden we dit onbekende tegemoet? Welke les putten wij uit het verleden? Wat hebben wij ons voorgenomen op ditzelfde moment een jaar geleden? Wat is er van die voornemens terecht gekomen? Wanneer

wij als antwoord op die vraag moeten zeggen: weinig, of wellicht: niets, vragen wij ons dan ook af: waarom is dat zo? Waar heeft het aan gelegen? Wellicht waren onze voornemens niet „realistisch“, niet haalbaar? Of waren ze dat wel, maar waren onze inspanningen niet in overeenstemming met de waarde van deze voornemens? —

Laten wij deze gedachte even vastgrijpen en als het ware op onze hand afwegen. Wat was ons voornemen? Was het een waardig voornemen? Zo ja, dan was uitvoering van dit voornemen dus ook veel waard. Waren onze krachtsinspanningen even veel waard als het voornemen zelf? Bleven zij wellicht onder de maat? Zo ja — waarom? En nu het volgend jaar — vallen we in herhaling, of nemen wij in moedeloosheid ons maar niets meer voor?

Deze gedachte op papier is vol vraagtekens gekomen. De antwoorden liggen bij onszelf. Laten wij, bij het bepalen van ons antwoord voor onszelf met betrekking tot het jaar dat voor ons ligt, steunen op de Boodschap van het Licht die wij weer hebben mogen ontvangen.

Die Boodschap bevat geen vraagtekens voor het gelovig hart. Dat is het: deze Boodschap vraagt alleen maar een gelovig hart om de vraagtekens weg te nemen. Zij wijst ons de weg; zij helpt ons een nieuw en edel voornemen te vormen. Zij schenkt ons kracht om de daarvoor benodigde inspanningen ons te getroosten. Zij zegt ons echter ook: gij moet deze kracht gebruiken! Toen Jezus tegen de verlamde zei: „Neem uw beddeken op en wandel“, toen deed hij het. Dacht u dat het deze verlamde man geen krachtsinspanning kostte? Hij gebruikte plotseling spieren die hij in geen jaren, wellicht nimmer gebruikt had. Dat moet hem ontzaglijk veel inspanning gekost hebben en veel pijn. Jezus' zegen was dat hij in staat was om het doen, niet om het te doen zonder pijn of moeite.

Het is een zegen die wij ontvangen hebben om ons Levensdoel te leren kennen en om te mogen arbeiden aan het bereiken van dit doel. Wanneer onze voornemens zijn gericht op een effectievere arbeid om dit doel te bereiken, dan is de belofte van onze Meester dat Hij met ons zal zijn. Hij belooft ons geen gemakkelijk bereiken van dit doel, doch wel Zijn steun wanneer wij alle macht en kracht, die in ons is, gebruiken.

Richten wij daarop ons voornemen bij het overgaan van Oud naar Nieuw? Bereiden wij ons dan voor op een uiterste krachtsinspanning! Dan zullen wij over een jaar op ditzelfde moment kunnen zeggen: mijn doel voor dit jaar werd met de hulp van de Heer bereikt. J. P. J.

VROLIJK KERSTFEEST